

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 9 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΟ 20ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ ΣΠΑΤΩΝ

ΠΕΤΑΕΙ - ΠΕΤΑΕΙ Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ;

1972. Η Χούντα αποφασίζει την εγκατάσταση του νέου αεροδρομίου των Αθηνών στα Σπάτα.

1995. Η Βουλή των Ελλήνων επικυρώνει τη σύμβαση ανάμεσα στο ελληνικό κράτος και τη γερμανική εταιρία HOCHTIEF για την κατασκευή του αεροδρομίου των Σπατών. Ύστερα από μια μακρά περίοδο πολιτικών και δικαστικών διενέξεων -τόσο στην Ελλάδα όσο και στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης- το "μεγαλύτερο τεχνικό έργο στην Ευρώπη αυτή τη στιγμή", ξεκινάει.

Πολλές, όμως, είναι οι ενστάσεις που εγείρονται και σε ό,τι αφορά την οικολογική καταστροφή που θα προκαλέσει το καινούργιο αεροδρόμιο, αλλά και στην ίδια τη σκοπιμότητα της κατασκευής του.

Η οικολογική καταστροφή

Τα Μεσόγεια είναι μια απ' τις τελευταίες αγροτικές περιοχές της Αττικής. Στη γη τους ευδοκούν κυρίως το αμπέλι κι η ελιά. Είναι χαρακτηριστικό, ότι τα συγκεκριμένα προϊόντα παράγονται, αδιάκοπα από τα χρόνια της κλασικής αρχαιότητας. Το αεροδρόμιο με τα 18.500 στρέμματα που θα καταλάβει, καθώς και με τα 3.500 στρέμματα των αυτοκινητοδρόμων που θα το συνδέσουν με την Αθήνα, θα μεταβάλει ανεπανόρθωτα τη φυσιογνωμία των Μεσογείων και θα δώσει τη χαρακτηριστική βολή στην ετοιμοθάνατη πρωτεύουσα. Πιο συγκεκριμένα, σύμφωνα με προκήρυξη της Επιτροπής κατά της εγκατάστασης αεροδρομίου στα Μεσόγεια:

- Τα Μεσόγεια είναι ένας από τους ελάχιστους εναπομείναντες διαύλους ανανέωσης του ατμοσφαιρικού

αέρα της Αθήνας. Το αεροδρόμιο θα τον κλείσει κι αυτόν επιτείνοντας την ασφυξία της πόλης.

- 30.000 στρέμματα καλλιεργούμενης γης θα τσιμεντοποιηθούν.

- Η ζωή των 80.000 κατοίκων των Μεσογείων θα υποβαθμιστεί εξαιτίας των αποβλήτων και της ηχορύπανσης των κινητήρων των τζετ.

- Μεγάλες εκτάσεις αττικής γης θα αστικοποιηθούν, κυρίως παραπλεύρως των αυτοκινητοδρόμων που συνδέονται με το αεροδρόμιο. Ήδη η μεγάλη φωτιά της Πεντέλης -συνδέεται με τον αυτοκινητοδρόμο Σταυρού-Ελευσίνας- καθώς και οι διαδοχικές φωτιές στον Υμηττό (συνδέονται με την περιφερειακή του Υμηττού) μαρτυρούν την αλματώδη επέκταση της πόλης σε βάρος του δάσους που θα ακολουθήσει.

- Το τελευταίο δείγμα του περιφνημού αττικού τοπίου θα σβήσει.

Με δυο λόγια στο όνομα της εξυπηρέτησης των αερομεταφορών, θα καταστραφούν τα Μεσόγεια και θα δοθεί ισχυρό χτύπημα συνολικά στην Αττική. Όμως είναι το αεροδρόμιο των Σπατών τόσο πολύ απαραίτητο για τις αερομεταφορές της Ελλάδας;

Η σκοπιμότητα του έργου

Η απάντηση που δίνεται (από πολλές πλευρές) στο ερώτημα αυ-

τό είναι αρνητική. Το αεροδρόμιο δεν είναι αναγκαίο για τις αερομεταφορές. Υπάρχουν άλλες εναλλακτικές λύσεις (βλέπε Νέα Οικολογία, τεύχος 85) όπως χρησιμοποίηση του αεροδρομίου της Τανάγρας, η ενεργοποίηση παροπλισμένων στρατιωτικών αεροδρόμων στη Θεσσαλία, η καλύτερη σιδηροδρομική σύνδεση Αθήνας-Θεσσαλονίκης και η μεταφορά των πτήσεων τσάρτερ στη συμπτωτεύουσα. κ.α.. Μάλιστα όλες αυτές οι λύσεις κοστίζουν 10 φορές λιγότερο από το αεροδρόμιο στα Σπάτα. Τότε γιατί επιλέχτηκε η κατασκευή του;

Το μεγάλο φαγοπότι

Τα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της χώρας μας επέβαλαν την κατασκευή ενός έργου που και καταστροφικό και άχρηστο είναι. Για να γίνω πιο σαφής:

α) Οι μεγάλες ευρωπαϊκές τεχνικές εταιρίες άσκησαν τεράστιες πιέσεις για να μπει μπροστά το αεροδρόμιο. Ας μην ξεχνάμε ότι πρόκειται για το μεγαλύτερο τεχνικό έργο στην Ευρώπη αυτή τη στιγμή προϋπολογισμού 500 δισεκατομμυρίων δραχμών. Η γερμανική εταιρία Hochtief και η γαλλική Aéroport de Paris συγκρούστηκαν ανηλεώς επί πολλούς μήνες για την ανάληψη της εργολαβίας. Δεν δίστασαν μάλιστα να φτάσουν στα ευρωπαϊκά δικαστήρια μέσα από μια σειρά ενστάσεων κατά του διαγωνισμού. Είναι χαρακτηριστικό παλιότερο δημοσίευμα του Βήματος που ανέφερε ότι ανώτατοι παράγοντες της γερμανικής και γαλλικής κυβέρνησης συμπεριφέρονταν σαν έμμισθοι πωλητές των δύο εταιριών, στις συναντήσεις που είχαν με τους έλληνες ομολόγους τους. Ο

Συνέχεια στη σελίδα 4

ΣΥΛΛΗΨΗ ΑΝΤΙΠΡΗΣΙΑ

Η δήλωση του Νίκου Καρανίκα

Στη φυλακή από τις 27/8: "...Οι εξουσιαστές έχουν επιλέξει τη βία, αφού επέλεξαν τη διαχώριση της κοινωνίας σε τάξεις. Οι εξουσιαζόμενοι όμως οφείλουν να επιλέξουν την ελευθερία, το σεβασμό της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας. Οφείλουν τέλος να αντισταθούν στο διασυρμό της..."

Σελ. 2

ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ - ΣΤΟΧΟΙ - ΜΕΘΟΔΟΙ

Πληθυσμιακή πολιτική

Η θέση της γυναίκας στις συμπληγάδες του αναπτυξιακού μοντέλου Βορρά - Νότου

Σελ. 5

ΡΩΣΙΑ

Ο συνδικαλισμός διώκεται

Να υπερασπιστούμε την διωκόμενη Βέρα Ορφανού.

Σελ. 6

ΠΥΡΗΝΙΚΕΣ ΑΝΙΣΟΡΡΟΠΙΕΣ...

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ του πληρώματος της GREENPEACE φέρνει στο προσκήνιο τη πρόθεση του Γαλλικού κράτους να επαναλάβει τις πυρηνικές δοκιμές. Βέβαια ο τρόπος με τον οποίο παρουσιάζεται το όλο θέμα από τα παγκόσμια Μ.Μ.Ε. είναι διαστρεβλωτικός. Από την μία μεριά κεντράροντας πάνω στη σύλληψη των μελών της GREENPEACE από τους Γάλλους κομάντος συγκαλύπτεται το διογκούμενο κίνημα αντίστασης στις πυρηνικές δοκιμές στην Ταϊτή και άλλες χώρες του Ειρηνικού. Από την άλλη μεριά το ενδιαφέρον των ανθρώπων παγκοσμίως μονοπωλείται από τις πυρηνικές δοκιμές της Γαλλίας αποκρύπτοντας το γεγονός πως αυτές αποτελούν απλώς ένα σταθμό στην συνολικότερη πορεία ανάπτυξης ενός φοβερού παγκόσμιου μηχανισμού κυριαρχίας, του πυρηνικού οπλοστασίου.

Όπως προαναφέρθηκε το εδώ και καιρό διογκούμενο κίνημα αντίστασης στις Γαλλικές πυρηνικές δοκιμές κορυφώνεται αυτές τις μέρες με πορείες και διαδηλώσεις σε πολλές πόλεις από την Μελβούρνη ως το Παρίσι.

Στην Ταϊτή ξέσπασαν συγκρούσεις μεταξύ δια-

δηλωτών και μπάτσων. Μάλιστα μετά την πραγματοποίηση της 1ης πυρηνικής δοκιμής πλήθος Πολυνυσιών κατοίκων εισέβαλαν στο αεροδρόμιο της Παπέτε στη Ταϊτή όπου έκαψαν την αίθουσα αναμονής και αποπειράθηκαν να καταλάβουν Γαλλικό αεροπλάνο. Αξίζει να σημειωθεί πως η Ταϊτή μαζί με την Ατόλη Μουρουρά περιλαμβάνονται στη Γαλλική Πολυνησία (Γαλλική υπερπόντια πτήση) ενώ σε μεγαλειώδη αντιπυρηνική πορεία στη Ταϊτή επικεφαλής τέθηκε ο ηγέτης για την ανεξαρτησία της Ταϊτής.

Δίπλα και παράλληλα με το αντιπυρηνικό κίνημα έχει δημιουργηθεί μια δέσμη πολιτικών πιέσεων από πολιτικούς και κυβερνήσεις της Ιαπωνίας, Νέας Ζηλανδίας, Αυστραλίας, (εμπορικό εμπόργκο κατά της Γαλλίας). Ανάμεσα στις δύο αυτές κινήσεις δηλαδή του αντιπυρηνικού κινήματος και των πιέσεων από τις κυβερνήσεις διαφόρων χωρών, βρίσκεται η δράση της GREENPEACE με αποκορύφωση την απόπειρα εισβολής στην απαγορευμένη ζώνη των 12 μιλίων στην Ατόλη Μουρουρά από τα σκάφη

Συνέχεια στη σελίδα 4

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ε.Ξ.

★ Δέκα χιλιάδες άτομα στην προπόνηση-φιάστα του καινούριου "θεού" του παναθηναϊκού Γουίλκινς. Τα νούμερα αυτά θυμίζουν άλλες εποχές "άρτου και θεαμάτων" όπου το πλήθος παραληρούσε και "ξεχνούσε". Οποιαδήποτε ομοιότητα με τη σημερινή εποχή δεν είναι καθόλου συμπτωματική.

★ Έχουμε "πνιγεί" τις τελευταίες ημέρες - ενόψει της έναρξης καινούριων εκπομπών στην τηλεόραση - από διαφημίσεις προτροπές: "Πέστο στη Σεμίνα", "Πέστο στον Αντρέα" κλπ. Η ουσία της υπόθεσης: τα προσωπικά προβλήματα ο άνθρωπος πόνος να γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης να λύνονται περνώντας απ' την οθόνη, να περάσουμε σε μια άλλη μορφή επικοινωνίας και βίωσης του ανθρώπινου πόνου μέσα απ' τα ΜΜΕ. Έχοντας εθιστεί από προηγούμενες εκπομπές από τους αιμοδιψείς δημοσιογράφους και τα δελτία ειδήσεων μπορούμε εύκολα να περάσουμε στην καινούρια παρανοημένη εποχή όπου το κεντρικό χαρακτηριστικό του εικονικού της κόσμου είναι η παραποίηση και η αλλοτρίωση κάθε μορφής επικοινωνίας.

★ Έρευνες έχουν αποδείξει ότι το 90% των φαρμάκων που κυκλοφορούν στην αγορά είναι άχρηστο και θα πρέπει να αποσυρθεί. Αντί αυτού, βέβαια, κυκλοφορούν χάρπια αδυνατίσματος με θανατηφόρες συνέπειες (έξι θάνατοι στη Βόννη). Παρανοημένος κόσμος όπου τα 2/3 πεθαίνουν από την πείνα και οι υπόλοιποι προσπαθούν να επιβιώσουν σ' έναν κόσμο όπου οι προσταγές του είναι υπερκατανάλωση από τη μια, μοντέλα αισθητικής εικόνας απ' την άλλη.

★ Μετά το ατύχημα στην ΠΥΡΚΑΛ, ο αστικός τύπος "ανακάλυψε" 8 τουλάχιστον βιομηχανικές μονάδες παραγωγής επικίνδυνων προϊόντων. Πέραμα, Θριάσιο πεδίο, Λαύριο, Ρέντης, Μοσχάτο, Κερατσίνι.

★ Αντιδράσεις έχουν ξεσπάσει σε όλο τον κόσμο, εξαιτίας των πυρηνικών δοκιμών, που γίνονται απ' τη Γαλλία, στη Μουρουνόρα. Στην Ταϊτή όμως, οι αντιδράσεις πήραν τη μορφή εξέγερσης: Εξαγριωμένοι πολίτες πυρπόλησαν την κατοικία του γάλλου Υπάτου Αρμοστή καθώς και μέρος του αεροδρομίου. Οι συγκρούσεις με τους μπάτσους κράτησαν όλη τη νύχτα. Βασικό αίτημα των εξεγερμένων η μεταφορά του πεδίου των δοκιμών στο Quartier Latin.

Νέα σύλληψη αρνητή στράτευσης

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΔΥΟ περίπου βδομάδες συνελήφθη στην Έδεσσα ο αντιρρησίας συνείδησης Νίκος Καρανίκας. Είναι η πρώτη σύλληψη που γίνεται από την απελευθέρωση του ολικού αρνητή στράτευσης Νίκου Μαζιώτη, τον Γενάρη του '93. Η συγκυρία μέσα στην οποία γίνεται η σύλληψη του Ν. Καρανίκα είναι τουλάχιστον περίεργη, καθώς σε λίγες βδομάδες το υπουργείο εθνικής άμυνας θα καταθέσει νομοσχέδιο για τους ανυπότακτους και τη θητεία (είναι γνωστό

ότι οι αντιρρησίες συνείδησης, σε αντίθεση με τους ολικούς αρνητές στράτευσης, προσδοκούν σε νομοθετική ρύθμιση εναλλακτικής κοινωνικής θητείας). Υπενθυμίζεται πως πριν από λίγο καιρό η Διεθνής Αμνηστεία έκφρασε προς την ελληνική κυβέρνηση την ευαρέσκειά της για το «πάγωμα» των διώξεων αντιρρησιών συνείδησης. Λογάριασε χωρίς τον ξενοδόχο... Δημοσιεύουμε παρακάτω την δήλωση του Ν. Καρανίκα:

Απολογητικό υπόμνημα του Νικόλαου Καρανίκα, κατοίκου Αλεξάνδρειας Ημαθίας.

Αρνούμαι να υπηρετήσω στον ελληνικό στρατό όχι για λόγους θρησκευτικούς, υγείας ή οικονομικούς, αλλά για λόγους ιδεολογικούς, λόγους καθαρά αυτοσεβασμού.

Είναι βασικό και αδιάλακτο δικαίωμα μου ως πολίτη κι όχι ως υπήκοος, η αυτοδιάθεση του εαυτού μου.

Είναι βασική αρχή ο σεβασμός της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας, σ' ένα κόσμο με "διαφορετικούς" λαούς σε μια παγκοσμιοποίηση.

Αρνούμαι να υπηρετήσω όχι μόνο τον ελληνικό στρατό αλλά και κάθε στρατό.

Θεωρώ ότι δεν είμαι ικανός να φέ-

ρω όπλο κι αυτομάτως να υπηρετήσω ένα μηχανισμό όχι φυσικό αλλά τεχνητό, που κατασκευάστηκε για να εξυπηρετήσει μια ιδέα και πράξη όπως το κράτος.

Ο στρατός του κράτους δεν είναι δίκαιος αφού οι πολίτες του κόσμου όλου είναι εθνικά τυχαίοι.

Δεν επιλέγουμε την εθνικότητα μας, την φυλή μας, το χρώμα μας, τους γονείς μας. Τα σεβόμαστε καθώς έχουν.

Επιλέγουμε όμως ιδεολογία, φιλοσοφία, στάση ζωής. Επιλέγουμε που και πως θα διαθέσουμε τον εαυτό μας.

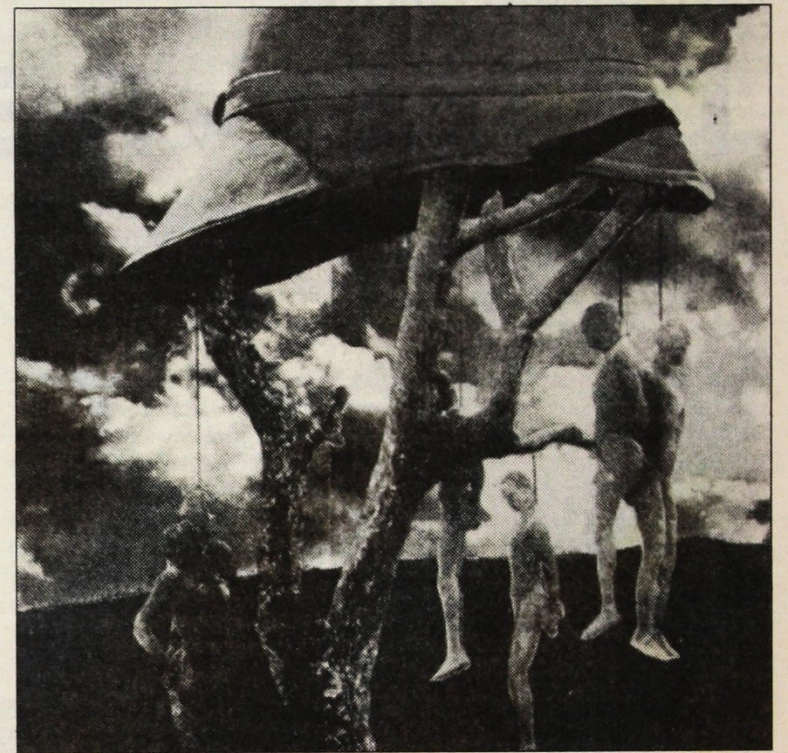
Οι εξουσιαστές έχουν επιλέξει τη βία, αφού επέλεξαν τη διαχώριση της κοινωνίας σε τάξεις. Οι εξουσιαζόμενοι όμως οφείλουν να επιλέ-

ξουν την ελευθερία, το σεβασμό της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας. Οφεί-

λουν τέλος να αντισταθούν στο διασυρμό της.

Αυτός είναι ο λόγος που κι εγώ επιλέγω να μη στρατευτώ σ' αυτό τον μηχανισμό και να σταθώ αλληλέγγυος με τους καταπιεσμένους όλου του κόσμου.

Καταγγέλω την κυβερνητική διαμαγωγία και επικαλούμαι τις δεσμεύσεις της στους διεθνείς οργανισμούς για τους αντιρρησίες συνείδησης.

Ένα από τα οικονομικά χαρακτηριστικά της εποχής μας είναι όχι μόνο η αγορά των μικρών επιχειρήσεων από μεγάλες, αλλά και η αγορά μεγάλων επιχειρήσεων από ... μεγάλες (= συγχωνεύσεις). Αποφασίστηκε λοιπόν η συγχώνευση δύο μεγάλων γνωστών "αντίπαλων" τραπεζών της ΚΕΜΙΚΑΛ ΜΠΑΝΚΙΝΓΚ και της ΤΣΕΙΣ ΜΑΝΧΑΤΑΝ που θα αποτελούν πια τον μεγαλύτερο χρηματοπιστωτικό κολοσσό των ΗΠΑ και τον τέταρτο στον κόσμο. Με ενεργητικό 300 δις. δολαρίων, κεφάλαιο 20 δις. δολαρίων και χρηματιστηριακή αξία 25 δις. δολάρια θα "παρέχουν υπηρεσίες" σε 51 χώρες. Η Τσέις Μανχάταν διακρινόταν στον τομέα του ξένου συναλλάγματος ενώ η Κέμικαλ στον τομέα του επιχειρηματικού δανεισμού. Και οι δύο τράπεζες μαζί διαθέτουν ισχυρό μηχανισμό καταναλωτικής πίστης και πιστωτικών καρτών. Η συγχώνευση, που αναμένεται να ολοκληρωθεί στο πρώτο τρίμηνο του 1996, περιλαμβάνει και την απόλυση 12.000 από τους 75.000 εργαζόμενους, δηλαδή το 1/6 του δυναμικού των δύο επιχειρήσεων. Σ' αυτό ακριβώς αποσκοπεί και η στρατηγική των συγχωνεύσεων. Στη μείωση του κόστους, μείωση του εργατικού δυναμικού, αύξηση των απολύσεων καθ' αύξηση και διαφοροποίηση των προσφερόμενων (τραπεζικών στη συγκεκριμένη περίπτωση) προϊόντων. Γι' αυτό βρισκόμαστε σε μια περίοδο που κυριαρχούν έντονες τάσεις συγκέντρωσης (όχι μόνο) στο αμερικάνικο (και όχι μόνο) τραπεζικό σύστημα. Οι ίδιες τάσεις συγκέντρωσης παρατηρούνται και στο βιομηχανικό τομέα.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ. ΑΣ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΜΕ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΜΑΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ

Α.Μ.

Ε.Ξ.

ΡΑΧ AMERICANA ... επί των πυλών

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ του Σεπτεμβρίου 1995, ίσως αποτελέσει σταθμό στη νεώτερη ιστορία της Βαλκανικής χερσονήσου. Για πρώτη φορά μετά τη διάλυση της Γιουγκοσλαβικής Φεμοσπονδίας, διαφαίνεται μία σοβαρή προοπτική τερματισμού των πολεμικών συγκρούσεων και γενικότερης διευθέτησης των διακρατικών σχέσεων των βαλκανικών χωρών. Το αμερικάνικο σχέδιο επίλυσης του Γιουγκοσλαβικού πακέτου γίνεται δεκτό, λιγότερο ή περισσότερο, από τα ενδιαφερόμενά μέρη. Το σχέδιο που κομίζει ο αμερικάνος υφυπουργός εξωτερικών Χόλμπρουκ, περιλαμβάνει τη μοιρασιά της Βοσνίας κατά 49% σε σέρβους, σε 51% σε κροάτες-μουσουλμάνους, την ενσωμάτωση της Κράινα στο κροατικό κράτος και το συμβιβασμό της διένεξης της Ελλάδας με τη σλαβική Μακεδονία. Η "ειρήνη" είναι μάλλον κοντά. Έχουμε δηλαδή σοβαρούς λόγους για να παγηνυρίζουμε. Η μήπως όχι;

Ασφαλώς και δεν πρέπει να επιχαίρουμε για τις εξελίξεις στο Γιουγκοσλαβικό. Η λύση που προωθείται δεν είναι η δίκαιη ειρήνη των λαών. Αντιθέτως, πρόκειται για τον συμβιβασμό των αφεντικών, για την επικύρωση της πιο χυδαίας καπιταλιστικής βαρβαρότητας, για την εδραίωση της Νέας Τάξης πραγμάτων στα Βαλκάνια. Κι αυτό γιατί:

α) το σχέδιο ειρήνευσης επιβάλλεται από τις Η.Π.Α. με Νατοϊκές βόμβες και οικονομικούς εκβιασμούς. Η πιθανότατη αποδοχή του νομιμοποιεί πολιτικά την αμερικάνικη επικυριαρχία στην περιοχή όπως επίσης και το δικαίωμα των ΗΠΑ να προχωρούν σε εγκληματικές επεμβάσεις β) το σχέδιο δικαιώνει τις εθνικές εκκαθαρίσεις, αφού προβλέπει ομοιογενή εθνικά κράτη (μεγάλη Κροατία - διευρυμένη Σερβία) και γ) το σχέδιο ανοίγει το δρόμο για την μετατροπή της Βαλκανικής σε παράδεισο της καπιταλιστικής ασυδοσίας δηλαδή σε ένα ευρωπαϊκό Χονγκ Κονγκ. Όσο ακούγονται περί οικονομικής βοήθειας, ανάπτυξης και επιχειρηματικής διείσδυσης, το αποδεικνύουν.

Η κατάσταση είναι ακόμα ρευστή. Τα μέχρι τώρα δεδομένα μπορεί να μεταβληθούν ριζικά. Το σίγουρο όμως είναι ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες με τη στρατηγική και οικονομική τους ισχύ καθώς με την ευέλικτη διπλωματία καταφέρνουν να κερδίζουν το πιο μεγάλο κομμάτι από την Βαλκανική πίτα. Παράλληλα δίνουν σαφές μήνυμα στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

YANNIS
ΑΘΗΝΑ

Κυκλοφόρησαν...

★ Κυκλοφόρησε τον Ιούλιο το τεύχος 0 του Δελτίου Αντιπληροφόρησης της Πρωτοβουλίας Αναρχικών με κείμενα για την αναρχική αλληλεγγύη και την υπόθεση του Κυριάκου Μαζοκόπου, κείμενο για την σύλληψη του Σπύρου Δαπέργολα καθώς και το γράμμα του Χριστόφορου Μαρίνου.

★ Το καλοκαίρι κυκλοφόρησε και το δεύτερο τεύχος του Δελτίου για την επαναστατική προλεταριακή δράση, έκδοση των Συνεργαζόμενων Αναρχικών Ομάδων Θεσσαλίας. Περιέχει κείμενα για τις αγροτικές κινητοποιήσεις της προηγούμενης άνοιξης, για τον αναρχοσυνδικαλισμό, για τα ΝΑΤΟϊκά στρατηγεία, κλπ. Για επικοινωνία: Τ.Θ. 1623/Τ.Κ. 41002/ΛΑΡΙΣΑ

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA ΒΑΡΒΑΡΑ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7.00-10.00ΜΜ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟ 11.00ΠΜ-2.00ΜΜ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/766805-85 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

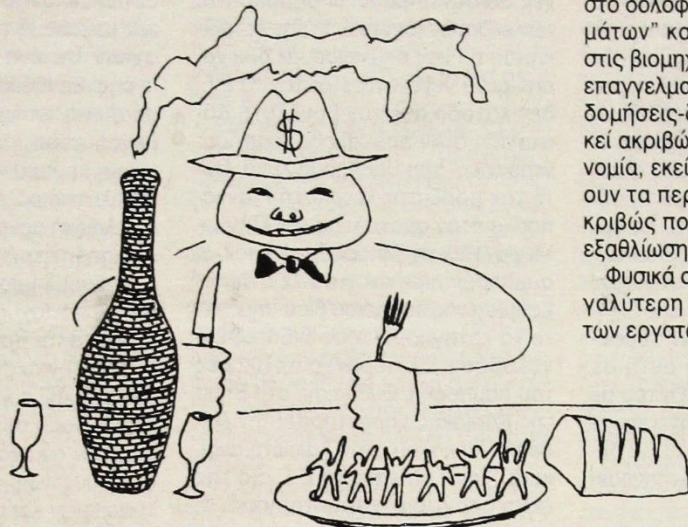
Βιομηχανική «ανάπτυξη» - εργατικές δολοφονίες

ΕΔΩ ΚΑΙ ΔΥΟ ΑΙΩΝΕΣ, από τότε δηλαδή που είναι κοινά αποδεκτό ότι ξεκίνησε βιομηχανική επιτάχυνση οι λαοί έχουν βαρεθεί να ακούνε από τους διάφορους ιθύνοντες (οικονομολόγους, κοινωνιολόγους, πολιτικούς, κεφαλαιούχους-ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής) για τη γνωστή καραμέλα που πιπιλάνε κάθε λίγο και λιγάκι τη λεγόμενη βιομηχανική "ανάπτυξη". Ένα όρο που συνήθως οι οικονομικά-στρατιωτικά δυνατοί χρησιμοποιούν ως μια παγκόσμια σταυροφορία για να ξεζουμίσουν τους ασθενέστερους και οι τελευταίοι ελπίζουν ή καλύτερα παραπλανώνται πιστεύοντας, ότι έτσι θα βρουν λύση στα προβλήματα της φτώχειας, της ανασφάλειας και του υπερπληθυσμού τους.

Στις στενές οικονομίστικες προϋποθέσεις που θέτουν μας μιλάνε για τρόπους ξεπεράσματος κρίσεων μέσα από επενδύσεις, παραγωγικότητα, εντατικοποίηση, βιομηχανικές "ευκαιρίες", μεγάλα δημόσια έργα, χρηματοδοτήσεις, διεξαγωγή βιομηχανικών ερευνών, χρησιμοποίηση νέων τεχνολογιών. Όταν αυτά δεν είναι επαρκή διεξάγουν τεράστιες στατιστικές αναλύσεις και παρουσιάζουν προοπτικές για καλύτερη συνθηκών διαβίωσης και εργασίας. Τα Μ.Μ.Ε. μας βομβαρδίζουν με δηλώσεις πολιτικών, παραγόντων της τοπικής αυτοδιοίκησης, νομαρ-

χών, και τώρα τελευταία συνδικαλιστών-ρουφιάνων για τρόπους ξεπεράσματος των δήθεν διαρθρωτικών προβλημάτων της οικονομίας και για την καλύτερη κατανόηση της διαδικασίας της ανάπτυξης. Δείκτες σύγκρισης εθνικών προϊόντων, κατά κεφαλή εισοδήματος, διάρθρωση εργατικού δυναμικού, ανεργία, φυσικοί πόροι, επιχειρηματικότητα, μέγεθος αγοράς ανεβαίνουν και κατεβαίνουν ανάλογα με τις εκάστοτε πολιτικές στρατηγικές που ακολουθούνται ανά διαστήματα. Στο τέλος τονίζουν, ότι "για να περάσουμε καλύτερα χρειάζεται δουλειά και μείωση μισθών - λιτότητα". "Ετσι ρίχνουν λοιπόν τα βάρη στους προηγούμενους μαζί με ένα χαροχαρούμενο χαμόγελο και όλα είναι μια χαρά. Με αυτή τη λογική όλο αυτό το συρφετό διατυπώνει πάντα τις απόψεις του-θα το δούμε και στη Δ. Ε. Θ. για να συνεχίσει βέβαια αργότερα το πραγματικό του έργο που δεν είναι άλλο από το μοί-

ρασμα της πίτας μεταξύ τους, κοριοποιώντας κάθε συλλογική προσπάθεια που αντιτίθεται σε όλα αυτά.

Στη προκειμένη περίπτωση δεν είναι απλό να καταλάβουμε το ρόλο όλων αυτών και τον τρόπο που σπέρνουν τη σύγχυση των αριθμών στην κοινωνία, αλλά να καταδειχτεί και που στηρίζουν τις ενέργειες τους. Γιατί δεν είναι δυνατόν να δολοφονούνται κάθε μέρα εργάτες σε όλο το κόσμο, οι συνθήκες διαβίωσης και υγιεινής να είναι σχεδόν ανύπαρκτες, να μας παρουσιάζουν πλαστές

ανάγκες και εμείς να νομίζουμε ότι τυχαία υπάρχει αυτή η κατάσταση. Και τέλος πάντων αν κοιτάξουμε πιο προσεκτικά στατιστικές έρευνες θα φανερωθεί ότι το μεγαλύτερο ποσοστό δολοφονιών - "εργατικών ατυχημάτων" κατά κλάδο καταγράφεται στις βιομηχανίες-βιοτεχνίες και κατά επαγγελματική κατηγορία στις οικοδομήσεις-δημόσια έργα. Δηλαδή εκεί ακριβώς που βασίζεται μια οικονομία, εκεί ακριβώς που συσσωρεύουν τα περισσότερα κέρδη, εκεί ακριβώς που υπάρχει η μεγαλύτερη εξαθλίωση των μαζών.

Φυσικά ούτε τυχαίο είναι πως η μεγαλύτερη μίζερια και θνησιμότητα των εργατών βρίσκεται σε περιοχές με μεγάλες βιομηχανίες. Το τελευταίο "ατύχημα" στην ΠΥΡΚΑΛ πιστοποίησε αυτό και συγχρόνως κατέδειξε ότι "όλα είναι ανθρώπινα λάθη" - όπως βαφτίζονται- και ότι ποτέ ο εργοδότης δεν καταδικάζεται. Μάλιστα στην ΠΥΡΚΑΛ θα μπορούσαμε να πούμε ότι το κωμικοτραγικό είναι, ότι ο στρατοκρατικός μηχανισμός δεν σκοτώνει μόνο στα πεδία μαχών, αλλά και στα στρατόπεδα μισθωτής σκλαβιάς, όπως πραγματικά πρέπει να ονομάζουμε τους εργασιακούς χώρους. Ακόμα και οι θεσμοί, νόμοι που κατασκευάζουν δεν εφαρμόζο-

νται ποτέ, παρά μένουν στα χαρτιά, ώστε να δίνεται η δυνατότητα να βγει και κάποιος μπροστά στις κάμερες, μυζοκλαίγοντας, και να εξαγγείλει υποσχέσεις για αποζημιώσεις και καλύτερα μέτρα προστασίας.

Δεν είναι λοιπόν μονόδρομος η ανάπτυξη που μας προτείνουν, παρά η κυριαρχία των τεχνοκρατών για άλλη μια φορά πλανιέται πάνω μας και παράγει τους τρόπους κοινωνικής και φυσικής εξόντωσης μας. Η απάντηση που περιστασιακά- τις περισσότερες φορές- δίνεται δεν μπορεί παρά να είναι η ολική καταστροφή της σημερινής δομής των θεσμών τους μέσα από την επαναστατική αυτοοργάνωση των εκμεταλλευομένων-καταπιεσμένων. Γιατί μόνο έτσι θα υπάρξουν οι απελευθερωμένες κοινωνίες του μέλλοντος.

Τελικά όλοι εμείς πόσο ακόμα θα τρώμε το παραμύθι του κοινού εθνικού οφέλους που καλοστημένα μας πλάσσουν και τότε θα έρθει η ώρα να καταλάβουμε ότι το μόνο που έχουμε να χάσουμε είναι μια ζωή στερημένη-ψεύτικη και ανά πάσα στιγμή αβέβαιη.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΣΠΑΡΜΕΝΟ ΜΕ ΑΓΚΑΘΙΑ

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΞΕΔΙΠΛΩΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ.

Τ.Κ.

Sex και... στατιστική

Καμμία φορά οι στατιστικοί λογάδες μέσα από το ελεεινό επάγγελμα τους αναγκάζονται να αποκαλύψουν αλήθειες γύρω από την άθλια πραγματικότητα που ζούμε. Διαβάζοντας ότι οι μισές φοιτήτριες και το 1/4 των φοιτητών δεν έχει ολοκληρωμένες σεξουαλικές σχέσεις δεν μπορεί κανείς παρά να εκπλαγεί από την αναντιστοιχία μιας υποτιθέμενα υπερσεξουαλικής εποχής και την αγαμία του πιο ανέμελου κομματιού της κοινωνίας.

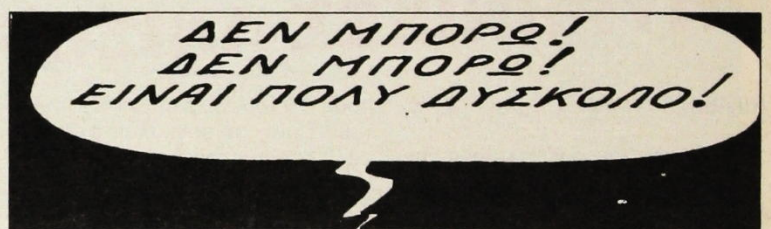
Δεν είναι όμως κάτι παράξενο. Ο,τι βλέπουμε όχι απλά δεν είναι απαραίτητο πως υπάρχει αλλά μάλλον σημαίνει την τεράστια πραγματική έλλειψη του. Αυτό σημαίνει πως η πληθώρα θεαμάτων γύρω από το σεξ δηλώνει την απουσία του από τη ζωή των ανθρώπων.

Όπου και αν γυρίσεις βλέπεις έναν διάχυτο καταπιεσμένο ερωτισμό που προσπαθεί να βρει διεξόδους. Τα μέσα του θεάματος προσφέρουν τα

σεξουαλικά τους εμπορεύματα βορά στην πείνα των καταναλωτών. Πορνό ταινίες από την τηλεόραση, ροζ τηλεφώνια (άλλη μαλακία κι αυτή), όπου και αν κοιτάξεις βλέπεις γυμνά εμπορεύματα έτοιμα να ικανοποιήσουν κάθε βίτσι που η έλλειψη του έρωτα και η συνακόλουθη διαστρέλωση δημιουργεί. Ο μύθος της σεξουαλικής απελευθέρωσης καταρρέει αποκαλύπτοντας το πραγματικό πρόσωπο της κοινωνίας μας. Η πανούκλα του νεοθικιστικού πορνιστικού ευνουχίζει με πολύ χειρότερο τρόπο από αυτόν του μαχαίριού της περιτομής. Ευνουχίζει τις ίδιες μας τις ερωτικές επιθυμίες.

Οι άθλιοι φοιτητάριοι (και όχι μόνο) δεν έχουν χρόνο για την αναζήτηση, την εξερεύνηση, την γνωριμία του αντίθετου φύλλου και του έρωτα. Ο χρόνος τους είναι αφιερωμένος στα μαθήματα, στην επιδίωξη της καριέρας, στην ενασχόληση με ομάδες, με μόδες, σε οτιδήποτε μη

πραγματικό, τους κάνει να ξεχνάνε τη μίζερη ύπαρξη τους. Όσο για την βιολογική τους ανάγκη υπάρχουν πολύ πιο φτηνές και ασφαλείς (στην εποχή του AIDS) μέθοδοι. Σε λίγο μέσα από τα PC θα μπορούν όλοι να κάνουν virtual reality sex. Χωρίς κινδύνους. Χωρίς κόστος. Χωρίς

τραυματικές εμπειρίες. Χωρίς πόνο και οδύνη. Φτού σας (όχι στη χούφτα σας). Αμα τους πεί κανείς "γα-

μάτε γιατί χανόσαστε" θα γίνει χυδαίος;

Μ.Π.

WINDOWS 95: Παράθυρο στον καπιταλισμό

ΠΙΝ ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ η MICROSOFT εισήγαγε στην αγορά της πληροφορικής τα από πολύ καιρό αναμενόμενα WINDOWS 95. Διακόσια εκατομμύρια δολάρια ξοδεύτηκαν για την προώθηση των πωλήσεων τους. Επί ένα χρόνο εφημερίδες και περιοδικά κατακλύστηκαν από δημοσιεύματα για τα καινούργια WINDOWS. Ακόμα κι αυτοί οι παραδοσιακοί TIMES διένειμαν 1.500.000 φύλλα τους δωρεάν στα

πλαίσια της εκστρατείας της MICROSOFT. Το αφεντικό της ο Μπίλ Γκέιτς προσδοκά να κερδίσει δισεκατομμύρια δολάρια από το καινούργιο του προϊόν.

Τα πρώτα σχόλια που θα μπορούσε να κάνει κανείς εξετάζοντας το ζήτημα από επαναστατική σκοπιά είναι τα εξής:

Πρώτον, βλέπουμε μια ακόμα απόδειξη της απίστευτης δύναμης που διαθέτει η σύγχρονη διαφήμιση. Ο τεράστιος όγκος, η ποικιλία των μεθόδων κι η πρωτοτυπία της διαφημιστικής εκστρατείας της MICROSOFT κατάφερε να μετατρέψει τον ερχομό ενός καινούργιου λειτουργικού προγράμματος Η/Υ, σε σημαντικό γεγονός που απασχόλησε σοβαρά εκατομμύρια ανθρώπους σ' όλον τον πλανήτη. Τα WINDOWS 95 ξέ-

φυγαν απ' τα όρια του εξειδικευμένου κόσμου της πληροφορικής κι άλυσαν θριαμβευτικά τα πρωτοσέλιδα πολιτικών εφημερίδων, περιοδικών ποικίλης ύλης, οικονομικών επιθεωρήσεων και λαϊκίστικων καναλιών.

Δεύτερον, τα WINDOWS 95 είναι μια καταφανέστατη απόδειξη του σημαίνοντα ρόλου που έχει πάρει η πληροφορική μέσα στην οικονομία. Η βιομηχανία των Η/Υ γίνεται η κύρια παραγωγική διαδικασία μέσα στον καπιταλισμό. Τα WINDOWS είναι ορόσημο γιατί αποτελούν το πρώτο προϊόν λογισμικού Η/Υ που γίνεται επώνυμο και για αυτούς που είναι έξω από το χώρο της πληροφορικής. Γίνονται σημείο αναφοράς όπως παλιότερα οι αυτοκίνητα FORD κι οι ραπτομηχανές SINGER.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΧΟΛΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΧΙΖΕΙ...

ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΞΑΝΑ να φορτώσει με άγχος, να κρίνει, να βαθμολογήσει, να εξοντώσει κάθε στοιχείο αυθορμητισμού και ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Το σχολείο και οι καθηγητές, πιό νια στα χέρια του συστήματος, θα θελήσει να μας μάθει να υπακούμε στην πειθαρχία της αδράνειας κάνοντας μας πλύση εγκεφάλου έτσι ώστε, άυριο, να είμαστε οι "σωστοί πολίτες". Θα μας μάθουν να υπακούμε, να ψηφίζουμε επιβιώνοντας στη μίζερια της καθημερινότητας. Θα μας μάθουν δηλαδή να διαιωνίζουμε το σύστημα τους, να πιστεύουμε στην αναγκαιότητα της εξουσίας ανθρώπου σε άνθρωπο καθώς και στην αναγκαιότητα του ταξικού διαμελισμού των ανθρώπων.

Το σχολείο αποτελεί μια άχαρη πραγματικότητα που δημιουργεί την αίσθηση εικόνας φυλακής. Είμαστε σε μια ηλικία που θέλουμε να δημιουργήσουμε, να ερωτευτούμε, ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ κάθε στιγμή της... Εκεί όμως χτυπάει το κράτος. Θέλοντας να εκμεταλλευτεί την ευαισθησία της ηλικίας μας προσπαθεί να μας καλοπιάσει στα δικά του πρότυπα. Μας μαθαίνει να υπακούμε σε νόμους που έφτιαξαν άλλοι για να εξυπηρετούν

τα δικά τους συμφέροντα, να τους ψηφίζουμε, να πηγαίνουμε στο στρατό για να υπηρετήσουμε μια πατρίδα και να μάθουμε να σκοτώνουμε γι' αυτήν. Και όλα αυτά χωρίς να μπορούμε να σκεφτούμε, να κρίνουμε, να αναρωτηθούμε: ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΤΣΙ;

ΑΣ ΒΓΟΥΜΕ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΛΟΥΠΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Είναι έτσι γιατί το κρύο κράτος με τους διάφορους μηχανισμούς του (μέσα σ' αυτούς το σχολείο έχει στρατηγική θέση) δημιουργεί ελεγχόμενη σκέψη, ικανή να οδηγήσει τους σημερινούς μαθητές - ρομπότ στους αυριανούς εργάτες - ρομπότ χωρίς καμία αντίδραση.

ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥΣ

ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΜΑΘΗΣΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΠΑΤΡΑΣ

Η κρατική τρομοκρατία δεν θα περάσει...

ΤΗΝ 1Η ΝΟΕΜΒΡΗ 1995 δικάζονται στα Δικαστήρια Καβάλας 5 σύντροφοι από το Αυτόνομο Στέκι Καβάλας με την κατηγορία της αφισορρύπανσης (αφίσης αλληλεγγύης προς τους φυλακισμένους Καμπούρη και Μπαλάφα)

Δεν είναι η πρώτη φορά που συλλαμβάνονται και δικάζονται σύντροφοι από την Καβάλα για τις απόψεις και τις πρακτικές τους.

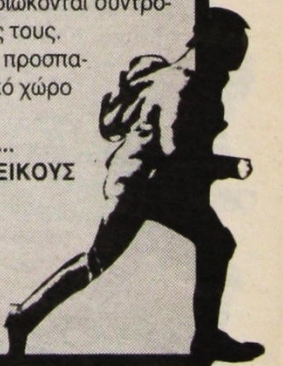
Με την καταστολή και την τρομοκρατία το κράτος προσπαθεί να σταματήσει και να φιμώσει τον αντιεξουσιαστικό χώρο και της Καβάλας από κάθε ενεργή δράση.

ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ...

ΝΑ ΔΥΝΑΜΩΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ - ΤΑΞΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ...

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ...

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΑΠΟ ΒΟΡΕΙΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ - ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΑΠΟ ΚΑΒΑΛΑ

Αλφα
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΑΛΦΑ

ΕΤΟΣ 10 ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 20

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά Παρασκευή 7.00-10.00μ.μ. και Σάββατο 11.00μ.μ.-2.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: -
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35 ΑΘΗΝΑ

ΠΕΤΑΕΙ - ΠΕΤΑΕΙ Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ;

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Μητσοτάκης (ο γνωστότερος εκφραστής των γερμανικών συμφερόντων στην Ελλάδα) επέλεξε την Hochtief και το ΠΑΣΟΚ απλώς μετέβαλλε τη σύμβαση.

Β) Την πιο μεγάλη πίεση όμως για να γίνει το αεροδρόμιο, την άσκησε η ελληνική οικονομικοεκδοτική ελίτ. Οι μεθοδεύσεις που ακολούθησε αυτή η ελίτ άνετα θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν μαφιόζικες. Εδώ θα πρέπει να δώσουμε το λόγο στους Πατέρες του Έθνους. Ο Μητσοτάκης λοιπόν, κατά τη διάρκεια της συζήτησης της σύμβασης στη Βουλή, θα πεί ότι οι όροι της επιβλήθηκαν από τους έλληνες εργολάβους-προστατευόμενους της κυβέρνησης. Θα προσθέσει ότι το μεγάλο κόλπο θα γίνει με τις υπερβολές που θα αναθέσει η Hochtief και οι οποίες ίσως να ξεπεράσουν τα 350 δις και να εκτινάξουν το συνολικό κόστος στα 800 δις. (Προφανώς ο γνωστός για την ηθική του ακεραιότητα κρητικός πολιτικός εξεμάνη επειδή τις δουλειές του δεν θα παρουν οι κολητοί του εργολάβου) Ο Πάγκαλος θα γίνει πιο σαφής: θα κατηγορήσει τους Βαρδινογιάννη, Κοκκαλή, Μπόμπολα και Λαμπράκη, σαν αυτούς που πήραν την απόφαση για την δη-

μιουργία του αεροδρομίου. Ο πρώτος θα βάλει τα πετρέλαια, ο δεύτερος της επικοινωνίες, ο τρίτος τα μπετά και ο τέταρτος τα ερευνητικά προγράμματα. Περιεργως αυτοί οι τέσσερις έχουν στην ιδιοκτησία τους ένα μπουκέτο από κανάλια, ραδιόφωνα, εφημερίδες και περιοδικά, από τα οποία τα τελευταία χρόνια έχει προέλθει ένας καταγισμός εκπομπών και δημοσιευμάτων για τη δήθεν αναγκαιότητα των μεγάλων έργων και ειδικά του αεροδρομίου των Σπάτων (γνωστό πασοκικό στέλεχος χαρακτήρισε τον Πάγκαλο αποτυχημένο υπηρέτη των μεγάλων συμφερόντων. Η αποτυχία του αυτή σε συνδυασμό με τη σύμπραξη του με άλλα συμφέροντα ίσως εξηγεί την έκρηξη του). Η επίθεση που θα δεχθεί στη συνέχεια θα επιβεβαιώσει τους ισχυρισμούς του.

Αμέσως μετά τη συζήτηση στη Βουλή όλο το τσουρμιο των δημοσιογραφικών - υπαλλήλων των τσεσάρων εκδοτών θα πέσει να φάει τον Πάγκαλο. Θα μιλήσουν για συκοφαντική επίθεση στον Λαλιώτη, υποβάθμιση του δημόσιου βίου κλπ. Όλοι οι υπουργοί και τα ανώτατα στελέχη του ΠΑΣΟΚ θα τον καταδικάσουν. Την Τετάρτη το εκτελεστικό γραφείο του ΠΑΣΟΚ θα εκδώσει την

πολιτική καταδίκη του. Τα μεγάλα αφεντικά αποφάσισαν ότι το αεροδρόμιο θα γίνει. Και οι αντιθετες φωνές θα συντριβούν. Η δημοκρατία των εκδοτών (σχετικά με την καταδίκη του Ε.Γ. ας σημειώσουμε δύο χαριτωμένα γεγονότα. Πρώτον το Ε.Γ. δεν καταδίκασε τον βουλευτή Καστανίδη όταν αποκάλυψε τους "συντρόφους" του Ερυθρού Χμέρ. Ούτε τον μαρξιστή-λενινιστή Γιαννόπουλο όταν αποκάλυψε τον Πάγκαλο ψυχασθενή. Μπορούμε λοιπόν να συμπεράνουμε ότι για το Ε.Γ. υποβάθμιση του δημόσιου βίου σημαίνει το να κατηγορείς τους εκδότες-εργολάβους. Δεύτερον, ο αρχιλακός του Λαμπράκη, Ευθυμίου, στο Βήμα της Κυριακής χαρακτηρίζει την επίθεση Πάγκαλου στον Λαλιώτη ανοίκεια. Την Τετάρτη, το Ε.Γ. θα της δώσει τον ίδιο χαρακτηρισμό. Η γραμμή είχε κατέβει. Και στη γραμμή δεν αλλάζει λέξη.

Συμπεράσματα

Από τα προαναφερόμενα δεν θα ήταν άστοχο να εξαγάγουμε μερικά γενικά συμπεράσματα.

1) Η ελληνική μεγαλοαστική τάξη επιδιώκει να αποβάλει τα λούμπεν χαρακτηριστικά της και να παίξει όσο το δυνατό μεγαλύτερο ρόλο μέ-

σα στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Είναι από τις πρώτες φορές που οι έλληνες εργολάβοι θα ξεφύγουν από τις αρπακολλατζίδικες και τριτοκοσμικές μεθόδους τους και θα συμμετάσχουν σε ένα έργο ευρωπαϊκής πνοής. Επιπλέον καλό είναι να θυμόμαστε ότι το αεροδρόμιο θα είναι το μεγαλύτερο της ανατολικής μεσογείου, πράγμα που καταδικνύει τον καταλυτικό ρόλο που θέλει να παίξει η ελληνική μεγαλοαστική τάξη στην ευρύτερη περιοχή.

2) Έχει δημιουργηθεί στην Ελλάδα μια πανίσχυρη οικονομικοεκδοτική κλίκα, οι πρακτικές της οποίας ξεπερνούν ακόμα και αυτά τα όρια της αστικής νομιμότητας. Την τεράστια δύναμη της δεν την αντλεί μόνο από την οικονομική της ευμάρεια, αλλά, κυρίως, από τον έλεγχο πολυάριθμων και πολυποίκιλλων ΜΜΕ. Κατά συνέπεια έχει απίστευτες δυνατότητες επηρεασμού της κοινής γνώμης. Το πώς έπεισαν την κοινωνία για την "αναγκαιότητα" του αεροδρομίου, αλλά και το πώς ανέβασαν και κατέβασαν το πολιτικό κύρος του Πάγκαλου αποτελούν αδιάψευστες αποδείξεις αυτών των δυ-

νατοτήτων της.

3) Η καπιταλιστική επίθεση ενάντια στην κοινωνία και τη φύση εντείνεται και παίρνει καθημερινά πιο εγκληματικές διαστάσεις. Οι μεγαλοαστοί στην παρανοική προσπάθεια τους για ακόμα μεγαλύτερα κέρδη καταρρακώνουν τη ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων και υποθηκεύουν το μέλλον του πλανήτη. Ο καπιταλισμός έχοντας συντρίψει τις κοινωνικές αντιστάσεις, αποθρασύνεται και διαρρηγνύει κάθε έννοια ηθικής, λογικής και πλανητικής συνείδησης.

Προοπτικές

Μέσα σε αυτό το ζοφερό κλίμα της καπιταλιστικής επίθεσης η επαναστατική αντίσταση δεν είναι πλέον επιλογή αλλά αναγκαιότητα. Ηρθε η ώρα να διαδώσουμε το Λόγο της επαναστατικής βίας και να οξύνουμε τη βία του επαναστατικού Λόγου. Ηρθε η ώρα να οργανώσουμε την προοπτική της κοινωνικής απελευθέρωσης.

YANNIS
ΑΘΗΝΑ

ΠΥΡΗΝΙΚΕΣ ΑΝΙΣΟΡΡΟΠΙΕΣ...

Rainbow Warrior και M-V

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

GREENPEACE και την επακολουθούσα επίθεση των γάλλων κομάντος και τις συλλήψεις. Βέβαια η θεαματικότητα και η κτηνωδία των Γάλλων στρατοκρατών δεν αφήνει καμία αμφιβολία για την πρόθεσή τους απέναντι σε κάθε αντιστεκόμενο. Είναι ένα μήνυμα ισχύος και επιβολής προς οποιαδήποτε κατεύθυνση που αμφισβητεί ή και αντιστέκεται στο αρρωστημένο "νεογκωλικό σύνδρομο της Γαλλικής αυτοκρατορίας". Η GREENPEACE - οικολογική οργάνωση που παίρνει πλέον τη μορφή ενός παγκόσμιου γιγαντιαίου μηχανισμού που διέπεται από τεχνοκρατικές και εκσυγχρονιστικές λογικές - και μας έχει συνηθίσει σε τέτοιου είδους "ακτιβιστικές ενέργειες", όπως αυτή της προηγούμενης εβδομάδας αποσκοπεί στην τοποθέτηση ζητημάτων οικολογικής κρίσης στο παγκόσμιο στερέωμα των Μ.Μ.Ε. και στη δημιουργία πολιτικών πιέσεων προς τις διάφορες κυβερνήσεις. Μια δράση που χαρακτηρίζεται από διαμεσολαβητικό ρόλο και μερικότητα μιας και θέματα όπως αυτό των πυρηνικών δομικών παρουσιάζονται μόνο ως

προς την "οικολογική-επιστημονική" τους διάσταση συγκαλύπτοντας το ρόλο των πυρηνικών σαν μέσω παγκόσμιας επιβολής, εξουσίας αλλά και εκμετάλλευσης και συσώρευσης κεφαλαίων από τους ανά τον κόσμο κυριαρχούς (Κράτος, στρατοκράτες, κεφαλαιοκράτες).

Το παγκόσμιο πυρηνικό οπλοστάσιο σαν μέσο επιβολής εντασσόμενο στους ευρύτερους μηχανισμούς εξουσίας έχει μια εσωτερική δομή ιεραρχικής πυραμίδας, δεν πρόκειται δηλαδή για κάτι το ενιαίο και ομοιογενές. Η ψυχροπολεμική μορφή κορύφωσης των πυρηνικών εξοπλισμών και έντασης του ανταγωνισμού στο δίπολο Η.Π.Α. - Ε.Σ.Σ.Δ. έχει παρέλθει ανεπιστρεπτή. Αλλά αν και διενείς συμφωνίες έχουν υπογραφεί για τον περιορισμό των πυρηνικών οπλών ή την απαγόρευση των πυρηνικών δοκιμών, το παγκόσμιο πυρηνικό οπλοστάσιο φαίνεται φαίνεται αλώβητο να εξακολουθεί την εξελικτική πορεία του.

Μια προσεκτικότερη ματιά αποκαλύπτει πως το ψυχροπολεμικό δίπολο έχει παραχωρήσει τη θέση του σε ένα λαβυρινθώδες πλέγμα πολιτικο-στρατιωτικών - διπλωματικών - οικονομικών σχέσεων και ισορροπιών αναμεταξύ των πυρηνικών δυνάμεων

που έχει λάβει τη μορφή ιεραρχικής πυραμίδας όπως ειπώθηκε και προηγουμένως. Έτσι στην κορυφή της πυραμίδας έχουμε τις ανεπτυγμένες οικονομικά - στρατιωτικά και τεχνολογικά χώρες της Δύσης (όπως Η.Π.Α., Γαλλία κ.λπ.) και εκτός από ανεπτυγμένο πυρηνικό οπλοστάσιο διαθέτουν και εκείνη τη διπλωματική και πολιτική ισχύ στην παγκόσμια σκακιέρα, έτσι ώστε να επιβάλλουν συμφωνίες απαγόρευσης πυρηνικών δοκιμών ή διάδοσης πυρηνικών οπλών, για να ενισχύσουν το μονοπώλιό τους, και μετά με περισσό θράσος να ανακοινώνουν επανάληψη των πυρηνικών δοκιμών για τεχνολογική τελειοποίηση του πυρηνικού οπλοστασίου τους, όπως στην πρόσφατη περίπτωση της Γαλλίας. Σε κατώτερες θέσεις της πυραμίδας βρίσκονται χώρες όπως η Ρωσία (που αν και δεύτερη υπερδύναμη, τεχνολογικά έχει μείνει στάσιμη) και η Κίνα οι οποίες έχοντας εξασφαλίσει ηγετικές στρατιωτικές θέσεις στις περιοχές της Κεντρικής Βόρειας και Ν.Α. Ασίας αντίστοιχα προσπαθούν να δημιουργήσουν μια τριτοκοσμική πελατεία για τα τεχνολογικά υποδεέστερα σε σχέση με τα Δυτικά πυρηνικά οπλικά συστήματά τους. Τα κέρδη τα οικονομικά, στρατιωτικά και δι-

Αλληλογραφία

Ευχαριστούμε τον σύντροφο Θ.Κ. για το γράμμα του. Για τα προβλήματα που μας επιστημάνεις στο γράμμα σου σχετικά με τους αριστεριστές στις σχολές, θα ήταν καλύτερα να απευθυνθείς στην **Κίνηση Αναρχικών - Αντιεξουσιαστών σε Πανεπιστήμια και Σχολές**. Πραγματοποιούν συχνές ανοιχτές συνελεύσεις, οι οποίες προαναγγέλλονται και από τις σελίδες του ΑΛΦΑ.

πλωματικά από την παγκόσμια αγορά πυρηνικών όπλων είναι τεράστια και ο ανταγωνισμός όπως είναι φυσικό αδυσώπητος. Αξίζει να υπενθυμίσουμε την απόπειρα πυρηνικού εξοπλισμού του Ιράν από τη Ρωσία που αποτέλεσε ένα ιδιαίτερο κεφάλαιο στις σχέσεις Η.Π.Α. - Ρωσίας, όπου η Ρωσία τελικά φάνηκε να υποχωρεί καθώς και τι πυρηνικές δοκιμές της Κίνας που προσπαθεί να εξελίξει το κατώτερο τεχνολογικό πυρηνικό οπλοστάσιό της, τις οποίες η Δύση αντιμετωπίζει με ιδιαίτερη σκληρότητα απειλώντας με επιβολή οικονομικών και πολιτικών μέτρων. Βέβαια στο παιχνίδι εμπλέκεται και ο Ο.Η.Ε. τηρώντας όπως πάντα τις κατάλληλες "αποστάσεις" κατακεραυνώνοντας όταν η Δύση το απαιτεί και κωφεύοντας όταν η Δύση είναι εκείνη που παραβιάζει συμφωνίες.

Στη βάση της πυραμίδας βρίσκονται τριτοκοσμικές χώρες οι οποίες έναντι υπέρογκου μέρους του προϋπολογισμού τους έχουν αποκτήσει ένα στοιχειώδες πυρηνικό οπλοστάσιο, προσπαθώντας να υπερτερήσουν στρατιωτικά έναντι γειτονικών χωρών, όπως το Ιράκ, ή η Β. Κορέα. Σ' αυτές ειδικά τις περιπτώσεις οι πολιτικοστρατιωτικές πιέσεις της Δύσης (πολύ περισσότερο στο Ιράκ) ήταν τέτοιες ώστε επισήμως τουλάχιστον τα πυρηνικά προγράμματα να

σταματήσουν. Άλλοτε πάλι σε περιπτώσεις όπως η Ουκρανία, η ολοσχερής καταστροφή του πυρηνικού οπλοστασίου της απέφερε οικονομικά ανταλλάγματα από τη Δύση για τον εκσυγχρονισμό της παραγωγικής μηχανής της. Τέλος θα πρέπει να επισημάνουμε πως οι πληροφορίες για τα πυρηνικά γενικά είναι ελάχιστες αφού το όλο θέμα αποτελεί ύψιστο στρατιωτικό απόρρητο για κάθε κρατική οντότητα. Έτσι πυρηνικά όπλα υπάρχουν σε πάρα πολλές χώρες του κόσμου όπως εικάζεται ή καταγγέλλεται από διάφορες πηγές και οργανώσεις από την Ινδία, το Πακιστάν, το Ισραήλ και την Τουρκία μέχρι και την Ελλάδα (πυρηνικές βόμβες "εξαχσμένες" στην αποθήκη του Άραξου, όπως καταγγέλλει η GREENPEACE).

Θα πρέπει λοιπόν να καταλήξουμε σε ότι το πρόβλημα των πυρηνικών δοκιμών και όπλων πέρα από την αναμφισβήτητη καταστροφή που προκαλεί στον πλανήτη αποτελεί μέρος του ευρύτερου προβλήματος της εξουσίας και επιβολής των κυρίαρχων (στρατοκράτες, κράτος, κυριαρχία) πάνω στην κοινωνία. Ως εκ τούτου τα αντιπυρηνικά κινήματα θα πρέπει να εντάσσονται στο ευρύτερο επαναστατικό κίνημα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Δ.Α.

Εν αρχή ην ο λόγος...

ΤΟ ΑΛΦΑ ήδη έφτασε στο 20ο του φύλλο και βρίσκεται πια αντιμέτωπο με εκείνες τις ανοιχτές συλλογικές διαδικασίες που θα καθορίσουν την εξέλιξη του. Αυτό το Σάββατο γίνονται στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη οι συνελεύσεις των δύο πόλεων. Στην Αθήνα στο Πολυτεχνείο, στην αίθουσα Γκίνη στις 6.00μμ και στη Θεσσαλονίκη στο στέκι στο Βιολογικό στις 7.00μμ. Στην Αθήνα η συνάντηση είναι διήμερη και η συνέλευση της Κυριακής θα γίνει την ίδια ώρα στο λόφο του Στρέφη. Πεποιήθημα μας είναι ότι μπορούμε να δράσουμε μαζί παρόλες τις διαφορετικές μας αντιλήψεις. Καταρχήν όμως μπορούμε τουλάχιστον να μιλήσουμε μαζί.

Οι συναντήσεις αυτές (τόσο η παναθηναϊκή, όσο και η πανελλαδική) δεν έχουν το χαρακτήρα συνεδρίου με την έννοια της σφαιρικής και ολοκληρωμένης παρουσίας των ζητημάτων, προβλημάτων και προοπτικών του αναρχικού χώρου. Αυτό θα είναι έργο του ίδιου του κινήματος.

Δεν αποτελεί στόχο μιας καθολικής οργανωτικής προσπάθειας, μπορεί όμως να ανιχνεύσει τις διαθέσεις για κάποιες συμφωνίες, για κοινή δράση και μια ακόμα προσπάθεια για το ξεπέρασμα των κατακερματισμών που διέπουν το χώρο. Χωρίς να διακατεχόμαστε από ένα τεχνητά ενωτικό πνεύμα.

Όσον αφορά την ίδια την εφημερίδα η συνάντηση αυτή μπορεί να επιδώσει την καλύτερη αξιοποίηση της, τη διαφύλαξη του ανοιχτού της χαρακτήρα και πολύ περισσότερο την ουσιαστική στήριξή της.

Στις συναντήσεις θα συζητηθούν και θα πρέπει κατά κάποιο τρόπο να καταληχτούν:

- Αυτόνομος πολιτικός ρόλος και προοπτικές του δικτύου
- Καθορισμός της σχέσης του με την εφημερίδα
- Πολιτικός και κοινωνικός εμπλουτισμός της εφημερίδας
- Υλική στήριξη της εφημερίδας

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΑΛΦΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Παράξενο φρούτο - Πολιτική πληθυσμού

ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ, ΣΤΟΧΟΙ, ΜΕΘΟΔΟΙ.

Το παρακάτω κείμενο αποτελείται από αποσπάσματα από το δοκίμιο της Ingrid Strombl, το οποίο εκδόθηκε το 1991. Η Ingrid Strombl γεννήθηκε στην Αυστρία και κατοικεί στη Γερμα-

νία, όπου εργάζεται ως ελεύθερη αρθρογράφος σε φεμινιστικά και εναλλακτικά περιοδικά. Το 1987 συνελήφθη ως μέλος της αναρχοφεμινιστικής οργάνωσης ROTE ZORA, αλλά απελευθερώθηκε κάτω από την πίεση ενός μαχητικού κινήματος συμπαράστασης.

Η ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΗ πολιτική ή αλλιώς πληθυσμιακή πολιτική, είναι η μεθοδική και σχεδιασμένη επέμβαση στην αναπαραγωγική συμπεριφορά πληθυσμών ή τμημάτων πληθυσμού. Η βασική πρακτική εφαρμογή της δημογραφικής πολιτικής είναι ο οικογενειακός προγραμματισμός.

Η πραγματικότητα είναι ότι δεν είναι το ζευγάρι που αποκτά το παιδί αλλά η γυναίκα. Τα δύο γένη συμβάλλουν στην σύλληψη αλλά μόνο η γυναίκα μένει έγκυος και είναι τελικά υπεύθυνη του παιδιού στις πατριαρχικές κοινωνίες. Συχνά οι πατριαρχικές κοινωνίες αρνούνται στη γυναίκα μια δική της σεξουαλικότητα ενώ την ίδια στιγμή την καθιστούν αποκλειστικά υπεύθυνη της γονιμότητας της. Στην πράξη οι γυναίκες μόνες τους, εξασκούν και εφαρμόζουν τον οικογενειακό προγραμματισμό, είναι υπεύθυνες της αντισύλληψης.

Στις πατριαρχικές κοινωνίες η επισημότητα και η έρευνα, όπως όλοι οι σημαντικοί κοινωνικοί τομείς, είναι αντρικά προνόμια. Οι άντρες ερευνούν, οι γυναίκες μένουν έγκυες, οι άντρες δεν ευεβρίσκουν τρόπους και μέσα για τη ρύθμιση της αντρικής γονιμότητας, αλλά σχεδόν αποκλειστικά της γυναικείας. Οι λίγες μέθοδοι που εφαρμόζονται στην αναπαραγωγική ικανότητα του άντρα, όπως λ.χ. η στείρωση, είναι δύσκολο να διαδοθούν στις πατριαρχικές κοινωνίες.

Η Πολιτική Πληθυσμιακού Ελέγχου -ΠΠΕ- επηρεάζει, σχεδιάζει και ελέγχει τον οικογενειακό προγραμματισμό κάθε ζευγαριού που αποτελεί τμήμα συγκεκριμένου πληθυσμού. Πιο ξεκάθαρα η ΠΠΕ καθορίζει και χειραγωγεί τη γυναικεία γονιμότητα συγκεκριμένου πληθυσμού ή τμήματος πληθυσμού. Η ΠΠΕ ασκείται τόσο από κράτη απέναντι στον ίδιο τους τον πληθυσμό, όσο και από ορισμένα κράτη ή κοινότητες κρατών κοινών συμφερόντων απέναντι σε πληθυσμούς άλλων κρατών.

Η ΠΠΕ με την έννοια της οργανωμένης και πολύπλευρης στρατηγικής, εφαρμόζεται από το βιομη-

χανικό βορρά ενάντια στους φτωχούς πληθυσμούς του νότου, των 3 ηπείρων. Οι κυβερνήσεις των χωρών αυτών διαμορφώνουν την ΠΠΕ τους ακολουθώντας τις διαταγές του πλούσιου βορρά, με τον ίδιο τρόπο που είναι υποχρεωμένες να συμμορφώνονται με τις διαταγές του βορρά σ' ότι έχει σχέση με την οικονομική και κοινωνική τους πολιτική.

Σχεδόν όλες οι χώρες των 3 ηπείρων (tricont) αποτελούν κράτη οφειλτές. Η συστηματική εκμετάλλευση των φυσικών πόρων και των πληθυσμών τους από τις πρώην αποικιακές δυνάμεις και νυν ιμπεριαλιστικές, έχει εγκλωβίσει τα κράτη αυτά σε μια φτώχεια αδιέξοδη. Η φτώχεια, την οποία προκαλούν οι πλούσιες μητροπόλεις, χρησιμοποιείται σαν μέσο πίεσης των φτωχών κρατών και δημιουργεί όλο και νέα αμέτρητα χρέη. Ετσι σήμερα ο πληθυσμός των 3 ηπείρων δουλεύει κυρίως για να πληρώσει τους τόκους αυτών των χρεών.

Το επιχείρημα της απειλής από μια δημογραφική έκρηξη εξυπηρετεί ταυτόχρονα δύο κοινωνικές συμπεριφορές: αυτή των προνομιούχων ατόμων που έχουν συνειδηση των προνομίων τους και νιώθουν ότι κινδυνεύουν να τα χάσουν, "αν συνεχίσουν να αναπαράγονται με τέτοιους ρυθμούς, θα μας αφήσουν χωρίς τίποτα, οι κατασκήνωσεις των προσφύγων θα κυκλώσουν τον πολιτισμό μας βάζοντας τη λευκή ράτσα σε κίνδυνο, καταλήγοντας στην παρακμή", και αυτή των αλτρουιστών που συμπνάζ τους φτωχούς, "αν συνεχίσουν έτσι, δε θα έχουν τίποτα να φάνε, έτσι θα αλληλοσκοτώνονται και επίσης οι καμμένες οι γυναίκες με τόσα παιδιά δεν θα μπορέσουν ποτέ να χειραφετηθούν".

Η ουσία αυτού του επιχειρήματος που υποστηρίζουν, προϋποθέτει την παραδοχή ότι οι φτωχοί είναι υπεύθυνοι για τη φτώχεια τους. Ετσι η φτώχεια εμφανίζεται σαν επακόλουθο της αλόγιστης αναπαραγωγής των φτωχών, παρότι δεν είναι ικανοί να διασφαλίσουν την διατροφή την δική τους και των παιδιών τους. Για να καμφθούν οι τυχόν αντιστάσεις, χρησιμοποιείται συναίνεση. Η σπουδή της συναίνεσης συνοδεύει κάθε καινούργιο σχεδιασμό, οικονομικό, πολιτικό ή κοινωνικό. Αναπτύσσονται μέθοδοι ώστε να παρουσιαστεί αυτόσχεδιο με θετικό τρόπο, ως ανθρωπιστικό, για την διατήρηση του είδους, κ.α.

Ο όρος υπερπληθυσμός προκαλεί την αίσθηση της στενότητας, του παραγεμίσματος, μαζών που ζούν στοιβαγμένες. Αν έτσι γίνεται αναφορά στην πραγματική πυκνότητα πληθυσμού μιας χώρας, τότε τ' αποτελέσματα είναι διαφορετικά από τα αναμενόμενα.

Η Γερμανία με 245 κατοίκους/Km² ήταν πιο πυκνοκατοικημένη από την Ινδία, 205 κατοίκους/Km². Ανάμεσα στις πιο πυκνοκατοικημένες χώρες του κόσμου 5 είναι κράτη της Β. Ευρώπης, Ελβετία, Δανία, Γερμανία, Βέλγιο, και Ολλανδία.

Ο πληθυσμός των βιομηχανικών χωρών αποτελεί το 1/4 του παγκόσμιου πληθυσμού, καταναλώνοντας περισσότερο από τα 3/4 της παγκόσμιας παραγωγής σε τρόφιμα, πρώτες ύλες και ενέργεια. Μια Γερ-

μανίδα, π.χ. καταναλώνει 17 φορές περισσότερη ενέργεια από μια Ινδή. Ενας βορειοαμερικανός 27 φορές περισσότερη ενέργεια από έναν Κινέζο.

Στις χώρες των 3 ηπείρων το μεγαλύτερο μέρος της γης δεν χρησιμοποιείται για καλλιέργειες τροφής για τον πληθυσμό τους αλλά για την καλλιέργεια εξαγόμενων προϊόντων. Η φτώχεια και η ευημερία δεν είναι θέμα πυκνότητας πληθυσμού αλλά ζήτημα διανομής. Ο κόσμος του επονομαζόμενου Τρίτου Κόσμου δεν πεθαίνει από πείνα επειδή γεννά πολλά παιδιά αλλά γιατί από τα πλούτη που παράγει δεν οφελείται ο ίδιος αλλά ο πρώτος κόσμος.

Η φτώχεια δεν είναι ατυχές γεγονός, αλλά το επακόλουθο και η απαραίτητη προϋπόθεση της κυριαρχίας του Βορρά στον Νότο. Το πρωταρχικό μέλημα του διεθνούς κεφαλαίου ήταν η καταστροφή της οικονομίας συντήρησης και επιβί-

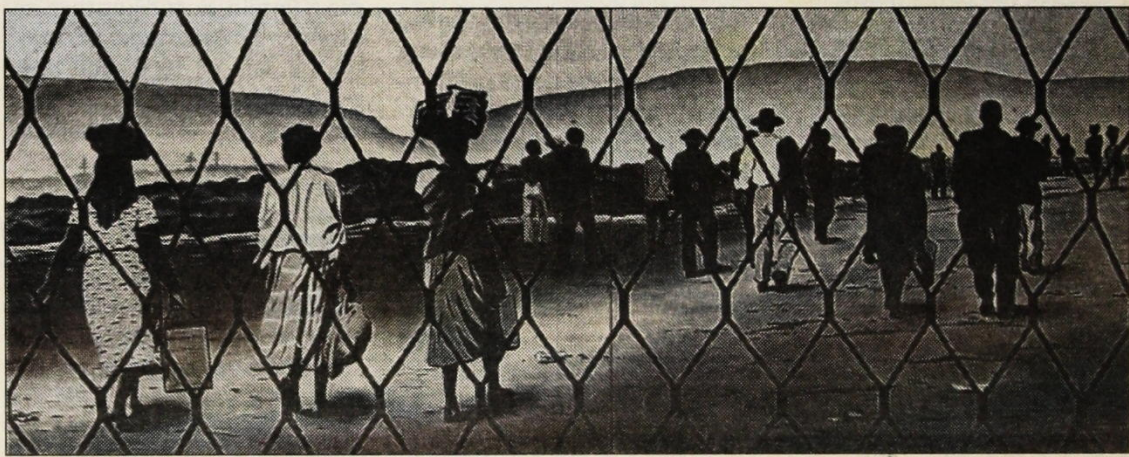
τοποιούσαν εκτρώσεις με τη βία: στη Γουατεμάλα στα τέλη του '70, δεκάδες χιλιάδες ινδιάνων αντρών εκτελέστηκαν από παραστρατιωτικές οργανώσεις των γαιοκτημόνων και της κυβέρνησης και δεκάδες χιλιάδες ινδιάνων γυναικών στερώθηκαν με την βία. Στη βία εξάλλου βασίζεται και ο εκβιασμός που γίνεται από τα μέσα του '70: τροφή μ' αντάλλαγμα την στείρωση. Στο Μπαγκλαντές μετά τις καταστροφικές πλημμύρες του Μαΐου του 1984 χορηγήθηκε ανθρωπιστική βοήθεια με την υποχρέωση να στερηθούν όλες οι γυναίκες της πληγείσας περιοχής. Αποτέλεσμα ήταν να στερηθεί το 80% των γυναικών.

Σύμφωνα με έρευνες το 40% των γυναικών που στερώνονται δεν είναι ενημερωμένο για την μη αντιστρεψιμότητα της στείρωσης. Το χάπι αποδείχθηκε ακατάλληλο για τις γυναίκες των φτωχών χωρών, γιατί μπορούσαν να σταματήσουν οποιαδήποτε στιγμή να το παίρ-

ακολουθούν τις επιταγές της Παγκόσμιας Τράπεζας, του ΟΗΕ και του ΔΝΤ.

Η ΠΠΕ είναι ρατσιστική, σεξιστική και εργαλείο του μοντέρνου ιμπεριαλισμού. Είναι στην υπηρεσία, υλικά και ιδεολογικά, της κυριαρχίας. Νομιμοποιείται μέσω της καθεστωτικής τάξης από την αστική κοινωνία, με το ρατσισμό, τον σεξισμό και τα κριτήρια παραγωγικότητας. Διαχωρίζει τα άτομα σε αξία αναπαραγωγής και ανάξια αναπαραγωγής και τα μεταχειρίζεται σύμφωνα με αυτή την αξιολόγηση. Η ΠΠΕ δεν εφαρμόζεται μόνο στις χώρες των 3 ηπείρων αλλά και ευρωπαϊκές μητροπόλεις και γενικά όπου ζουν πρόσφυγες ή μετανάστες.

Οι αιτίες της αποτυχίας μεγάλου μέρους της αριστεράς ακόμα κι αυτών που παραμένουν διεθνιστές, είναι ανάμεσα στα άλλα ότι φεμινίστριες και αριστεροί είναι μέρος της αστικής κοινωνίας, επηρεάζο-

σης, με σκοπό να μην έχει αυτός ο κόσμος την αυτόρεια της δικής του οικονομίας, και να είναι έρμαιος στη διάθεση της καπιταλιστικής παραγωγής και υποχρεωμένος να συμμορφωθεί με τους όρους της.

Περισσότερο απ' όλα, οι πλούσιες μητροπόλεις φοβούνται ότι όσο μεγαλώνει η φτώχεια των 3 ηπείρων, μεγάλος αριθμός προσφύγων θα κινούνται προς τον βορρά, το οποίο είναι ακόμη μια αιτία για να μειωθεί ο φτωχός πληθυσμός του κόσμου. "μέχρι τις αρχές του '50 η δημογραφική πολιτική προερχόταν κύρια από τις ΗΠΑ. Το 1962 ο ΟΗΕ διακήρυξε ότι το Νο 1 παγκόσμιο πρόβλημα είναι ο υπερπληθυσμός των υποανάπτυκτων χωρών. Μ' αυτόν τον τρόπο δόθηκε σχεδόν κοινωνική έγκριση στην ΠΠΕ που από τη στιγμή εκείνη παύει να βρίσκεται κάτω απ' την υποψία ότι εξυπηρετεί αποκλειστικά τα συμφέροντα των ΗΠΑ. Πέντε χρόνια μετά η ανθρωπιστική βοήθεια είχε ήδη περιοριστεί μόνο σε περιπτώσεις φυσικών καταστροφών και λιμών. Δινόταν δε πάντα μόνο υπό τον όρο ότι στον κόσμο που υποφέρει από πείνα δε θα δοθεί τροφή αν δεν δεχτεί να στερηθεί. Το 1974 ο ΟΗΕ οργάνωσε την διάσκεψη "για τον Παγκόσμιο Πληθυσμό" στο Βουκουρέστι, που κατέληξε στην αποδοχή ενός σχεδίου δράσης για τον παγκόσμιο πληθυσμό. Δέκα χρόνια αργότερα οι χώρες του "Τρίτου κόσμου" έδωσαν την συγκατάθεσή τους στην δημογραφική πολιτική και σχεδόν σε όλες τις χώρες υπάρχουν ιδρύματα της ΠΠΕ.

Η πολιτική επιβολής μέτρων ελέγχου πληθυσμού είναι μόνο ένα πρώτο βήμα. Η δημογραφική δεν εφαρμόζεται αόριστα ενάντια σε κυβερνήσεις αλλά ενάντια σε συγκεκριμένες γυναίκες. Οι εμπλεκόμενοι οργανισμοί επαναλαμβάνουν μόνιμως τον εθελοντικό χαρακτήρα των προγραμμάτων ελέγχου πληθυσμού. Πρόκειται εν μέρει για ξεκάθαρο ψέμα και εν μέρει για απόκρυψη της αλήθειας. Είναι ψέμα στο βαθμό που πολλές χώρες πραγμα-

νουν. Το ίδιο συμβαίνει και με τα σπρέι, τις κρέμες, κ.α. Το 1972, εκπονήθηκε από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας το ειδικό πρόγραμμα "Για την Ανάπτυξη και τη Μελέτη της Ανθρώπινης Αναπαραγωγής (WHO-HRP)". Αυτό το πρόγραμμα έρευνας συμμετέχει αποφασιστικά στην ανακάλυψη νέων αντισυλληπτικών μεθόδων με μεγάλη διάρκεια. Χρηματοδοτείται από κυβερνήσεις βιομηχανικών χωρών, από το FNUAP και την Παγκόσμια Τράπεζα. Κάποιες κυβερνήσεις είναι εξάλλου πρόθυμες να επιτρέψουν σε κάποιον οργανισμό του ΟΗΕ, να πραγματοποιήσει σειρά δοκιμών με γυναίκες της χώρας τους, με προϊόντα φαρμακευτικών εταιριών που στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ είναι απαγορευμένα.

Το πιο ικανό όπλο ενάντια στην γυναικεία γονιμότητα ήταν και παραμένει η στείρωση. Χρησιμοποιείται από τους οργανισμούς ελέγχου πληθυσμού ως η πλέον δραστική λύση.

Οι γυναίκες της Ασίας, της Αφρικής και της Λατ. Αμερικής, οι μαύρες, οι ιθαγενείς ινδιάνες, οι πορτορικάνες στην Βορ. Αμερική δεν είναι μόνο θύματα του πατριαρχικού ιμπεριαλιστικού κατεστημένου αλλά και εξεγερμένες. Όσοι διαδίδουν και υποστηρίζουν την ΠΠΕ αντιμετωπίζουν, ολοένα και περισσότερο, μια αποφασιστική αντίδραση και αντίσταση. Πολλές γυναίκες αρνούνται να κάνουν χρήση της προσφοράς των κέντρων οικογενειακού προγραμματισμού και αυτό όχι γιατί δεν ενδιαφέρονται να ρυθμίσουν οι ίδιες τη γονιμότητα τους, αλλά γιατί ξέρουν ότι αυτές οι προσφορές περισσότερο τις βλάπτουν παρά τις βοηθούν. Εδώ και λίγα χρόνια, οι φεμινίστριες του ονομαζόμενου "τρίτου κόσμου" έχουν αναδείξει σε κύριο πόλο της δράσης και του λόγου τους, το ζήτημα του ΠΠΕ και αντιστέκονται σ' αυτήν. Πρέπει να αντιπαρέλθουν πολλές δυσκολίες και έρχονται σε άμεση σύγκρουση με τις ντόπιες κυβερνήσεις και τα ντόπια συμφέροντα που

νται από αυτήν, συμμετέχουν σ' αυτήν έστω και περιθωριακά, κάνουν χρήση των προνομίων της. Η θεωρήση και πρακτική, της οποίας το αντικείμενο είναι η απελευθέρωση, πρέπει να προέλθει σαν συνέπεια της γνώσης και της αυτοκριτικής ανάλυσης της πραγματικότητας που μας περιλαμβάνει.

Όσο πιο λευκό, αρσενικό, πλούσιο και "πολιτισμένο" είναι ένα άτομο, τόσο μεγαλύτερη υποχρέωση έχει να συλλάβει και να κατανοήσει την κυριαρχία σ' όλη της την έκταση και την αλήθεια των καταπίεσεων, ώστε να μπορέσει στη συνέχεια να επιδείξει μια αποτελεσματική αλληλεγγύη.

"Μια φεμινίστρια ή ένας αριστερός που δεν αναρωτιούνται, τουλάχιστον, γιατί ανάμεσα στους φίλους τους ή στους γνωστούς τους δεν υπάρχουν ούτε μετανάστες ούτε πρόσφυγες, ούτε Εβραίοι, ούτε άτομα με ειδικές ανάγκες, υπερτιμώνται αν νομίζουν ότι μπορούν να είναι αλληλέγγυοι σε άτομα που ζούν χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, σε συνθήκες τελείως διαφορετικές.

Ο διεθνισμός, αντιρατσισμός, αντισεξισμός που ευαγγελίζονται στις αναλύσεις ακριβείας, τόσο της γενικής δομής όσο και της διαφορετικότητας, της πολλαπλότητας και του πολύπλοκου χαρακτήρα της ιμπεριαλιστικής πατριαρχικής κυριαρχίας, δεν είναι παρά ένας ευρωκεντρικός εξωραϊσμένος με εύηχα συνθήματα.

Η αλληλεγγύη, στην πράξη, δεν σημαίνει συμπόνοια για τα θύματα, ούτε προσφέρει ή εξαγει στρατηγικές επίλυσης, αλλά αναφέρεται στα απειλούμενα άτομα, τα επηρεαζόμενα από την ΠΠΕ, ως σκεπτόμενα, ενεργητικά υποκείμενα της ιστορίας και του αγώνα για την εξάλειψη, την κατάργηση κάθε εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

(μεταφράστηκε και κυκλοφόρησε σε μορφή μπροσούρας με τον ομότιμο τίτλο, από τις εκδόσεις ΑΠΟ-ΔΡΑΣΗ. Για επικοινωνία: Τ.Θ. 17509 54009 Θεσσαλονίκη).

Τελευταίες ειδήσεις από το μέτωπο...

Τα παρακάτω νέα από τη δραστηριότητα των αντιρρησιών συνείδησης απ' όλον τον κόσμο μας έρχονται από το Πανευρωπαϊκό Συνέδριο Αντιρρησιών Συνείδησης (ECOM). Οι εργασίες του ECOM έγιναν φέτος στην Ικαρία από τις 27/8 έως στις 3/9. Παρουσίασή τους θα γίνει στο επόμενο φύλλο μας.

Η κατάσταση των αντιρρησιών συνείδησης στη Δανία

Η 100μελής οργάνωση αντιρρησιών συνείδησης Militærnaegteforeningen της Κοπεγχάγης, που συμμετέχει στη Συνέλευση Σκανδιναυών Αντιρρησιών Συνείδησης (την τελευταία φορά συγκλήθηκε πέρσι το Σεπτέμβριο), μας στέλνει τα εξής στοιχεία: Στη Δανία, μόνο το ένα τρίτο, περίπου των νέων καλείται να καταταγεί. Και μάλιστα, το 1993, το 82,4% πήγαν φαντάροι εθελοντικά. Οπότε, μόνο το 17,6% κληρώνεται και εξαναγκάζεται σε θητεία. Απ' αυτό, λοιπόν, το 17,6%, το 1993 παρουσιάστηκαν 714 αντιρρησίες. Ο αριθμός των αντιρρησιών, που από το 1990 κυμαίνεται σταθερά από 500 έως 600, το 1994 έφτασε τους 763 και πιθανόν να είναι ακόμη μεγαλύτερος το 1995.

Νέες διατάξεις για τους ολικούς αρνητές στην Ισπανία

Από δω και εμπρός οι Ισπανοί ολικοί αρνητές θα αντιμετωπίζουν ακόμη σκληρότερες ποινές. Στις αρχές Ιουλίου το κοινοβούλιο ανακοίνωσε το νέο πακέτο ποινών, που προβλέπει για τους ολικούς αρνητές μέχρι

δύο χρόνια φυλάκισης- ένα χρόνο λιγότερο από τον προηγούμενο νόμο. Θα επαφίεται στο δικαστή το αν θα επιτρέπεται να ασκηθεί έφεση. Σε περίπτωση που ο ολικός αρνητής αποφασίσει ότι θέλει να υπηρετήσει εναλλακτική θητεία, μπορεί να γλυτώσει τη φυλάκιση-κι άλλο "συμβιβαστικό" μέτρο. Από κει και πέρα, ο νέος νόμος επιβάλλει ένα δυσβάσταχτο πρόστιμο μέχρι 8 εκατ. δρχ. στους ολικούς αρνητές και και μέχρι δωδεκαετή αφαίρεση του δικαιώματος εργασίας στο δημόσιο. Ο εκπρόσωπος της κίνησης των ολικών αρνητών στρατεύσης (MOC) Fernando Hernan-dez καταγγέλλει ότι τα νέα μέτρα είναι φθηνότερα για το κράτος κι ακόμη πιο άδικα για τους δικωκόμενους.

Στην Ισπανία υπάρχουν αυτήν τη στιγμή γύρω στις 10.000 ολικοί αρνητές, εκ των οποίων οι 263 εκτίουν ποινές μέχρι δύομισι χρόνων. Εξάλλου, την τελευταία χρονιά παρουσιάστηκαν 100.000 αντιρρησίες συνείδησης, που σημαίνει ότι ένας στους δύο που καλούνται να υπηρετήσουν στην Ισπανία κάνει εναλλακτική θητεία.

Φυλακισμένος αντιρρησίας συνείδησης στην Κολομβία

Ο 18χρονος Luis Gabriel

Caldas Leon, όταν αρνήθηκε να υπηρετήσει στο στράτευμα και προσφέρθηκε να κάνει εναλλακτική θητεία, καταδικάστηκε σε στρατιωτικό δικαστήριο ως λιποτάκτης. Από τις 10 Ιουνίου 1995 εκτίει ποινή φυλάκισης. Η κατηγορία της λιποταξίας είναι αβάσιμη αφού ο Leon ποτέ δεν υπηρέτησε στο στρατό και άλλωστε η εναλλακτική θητεία προβλέπεται από τη νομοθεσία της Κολομβίας. Η Κολλεκτίβα για τους Αντιρρησίες της Σανταφέ (Μπογκοτά, Κολομβία) έχει αρχίσει μια καμπάνια αλληλεγγύης για το ζήτημα.

Σέρβοι λιποτάκτες στη Γερμανία

Οι Σέρβοι λιποτάκτες υπολογίζονται από τις επίσημες πηγές στις 300.000, από τους οποίους οι 100.00 περίπου έχουν καταφύγει στη Γερμανία. Εντωμεταξύ, όμως, η Γερμανία δεν παρέχει ασυλο στους Σέρβους λιποτάκτες. Η Ύπατη Αρμοστεία για τους Πρόσφυγες των Ηνωμένων Εθνών εκτιμά ότι οι λιποτάκτες στη χώρα τους αντιμετωπίζουν ποινή μέχρι δέκα ετών, ενώ η Διεθνής Αμνηστεία μιλά για ποινές πάνω από δεκαπενταετίες. Ακόμη γίνονται διαπραγματεύσεις για το πώς θα ρυθμιστεί το ζήτημα των λιποτακτών και η λύση προς το παρόν είναι κάποιες προσωρινές άδειες παραμονής, χωρίς ασυλία. Από τον Ιανουάριο του 1991 μέχρι τον Ιούλιο του 1992, οι Γιουγκοσλαβικές αρχές γνωστοποίησαν 9245 δίκες λιποτακτών και αρνητών στρατεύσης. Εντωμεταξύ η υπόλοιπη π. Γιουγκοσλαβία, επειδή έχει δεχτεί χιλιάδες πρόσφυγες από τη Βοσνία και την Κροατία, δεν θέλει την έκδοση από τις δυτικοευρωπαϊκές χώρες των λιποτακτών του κροατικού και μουσουλμανικού στρατού.

Η Διεθνής Συνάντηση Γυναικών Ενάντια στον Πόλεμο

Πραγματοποιήθηκε η τέταρτη Διεθνής Συνάντηση του Δικτύου Αλληλεγγύης των Γυναικών Ενάντια στον Πόλεμο, που διοργανώνουν οι Γυναίκες στα Μαύρα, από τις 3 ως τις 7 Αυγούστου στο Τρέσνιεβατς της Βοϊβοδίνης. Στη συνάντηση πήγαν έξι εκατόν πενήντα γυναίκες από δεκατέσσερις χώρες. Από τη FYROM, την Κροατία, το Κοσσυφοπέδιο, διάφορες σερβικές πόλεις, λαθώς και το Βέλγιο, την Ελβετία, την Ισπανία, τη Δανία, τη Γερμανία, τη Μ. Βρετανία, την Ιταλία, τις Η.Π.Α., το Ισραήλ συναντήθηκαν φοιτήτριες, πρόσφυγες, ακτιβίστριες, λεσβίες, αναρχικές, εργάτριες ακαδημαϊκές, νοικοκυρές, με στόχο να τονώσουν το δικτυο αλληλεγγύης τους.

Οι συζητήσεις περιλάμβαναν θέματα όπως: Μιλιταρισμός, Κρατική Τρομοκρατία, Αντίσταση και Ανυπακοή των Γυναικών, Εθνικές Εκκαθαρίσεις και Ξενοφοβία. Παρ' όλο που η Γιουγκοσλαβική

πρεσβεία αρνήθηκε να χορηγήσει βίζες σε 22 συμμετέχουσες τον Ιούλιο, που η Γιουγκοσλαβική αστυνομία εμπόδιζε την είσοδο 15 ιταλίδων ακτιβιστριών στα σύνορα με την Ουγγαρία και ανέκρινε επί τέσσερις ώρες τρία μέλη των Γυναικών στα Μαύρα στις 5 Αυγούστου στα σύνορα του Οργκός και εις πέσμα προβλημάτων που δημιουργήσε η τοπική αστυνομία της Κάντσα, η συνάντηση πήγε καλά. Η ατμόσφαιρα, σύμφωνα με ενημερωτικό φυλλάδιο των Γυναικών στα Μαύρα, ήταν πολύ φιλική και κατά τη διάρκεια της συνάντησης έγινε μια σειρά από πορείες διαμαρτυρίας.

Τα ανθρώπινα δικαιώματα στην Τουρκία σε αριθμούς

Το Ίδρυμα Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στην Τουρκία (TIHV) και ο Σύλλογος Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (IHD) εξέδωσαν στοιχεία για την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από το τουρκικό κράτος κατά το 1994. Ένας πρόχειρος κατάλογος που συνάρτησε ο Αντιπολεμικός Σύνδεσμος Σμύρνης σύμφωνα με τα στοιχεία αυτά έχει ως εξής:

- Δολοφονίες από αγνώστους: περ. 400
- Εξαφανίσεις κατά την κράτηση στις φυλακές: 284
- Δολοφονίες από βασανιστήρια κατά την κράτηση και επιδρομές σε σπίτια: 315
- Δολοφονίες σε επιθέσεις εναντίον πολιτών: 445
- Σύνολο κρατήσεων: 12. 966
- Συλλήψεις: 1037
- Κατασχέσεις εντύπων: 390
- Καμμένα και κατεστραμμένα χωριά: 2295 (2511 σύμφωνα με το τουρκικό υπουργείο εσωτερικών)
- Πολιτικοί κρατούμενοι, χωρίς άλλες κατηγορίες: 107 (όπου η Τουρκία είναι η δεύτερη χώρα μετά την Κίνα)
- Ποινές που έχουν επιβληθεί σε πολιτικούς κρατούμενους: 386 χρόνια και 67 δισεκατομμύρια 439 εκατομμύρια τουρκ. λίρες
- Σύλλογοι, συνδικάτα και εκδοτικοί οίκοι που έχουν δεχτεί επιδρομές: 152
- Νεκροί σε ένοπλες συγκρούσεις: σχεδόν 4500
- Αριθμός ανθρώπων που μετανάστευσαν εκδιωκόμενοι μαζικά από εμπόλεμες ζώνες: 2, 5 έως 3 εκατομμύρια.

ΔΙΩΞΕΙΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΩΝ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ

ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΟΥΜΕ ΤΗ ΒΕΡΑ ΟΡΦΑΝΟΥ

ΣΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ Ροστσέλμαζ, τώρα πια μετοχική εταιρεία, ένα από τα μεγαλύτερα συγκροτήματα στη Νότια Ρωσία, στο Ροστόβ, που παράγει τρακτέρ και διάφορα άλλα είδη αγροτικών μηχανημάτων, ιδρύθηκε πρόσφατα ένα ανεξάρτητο εργατικό συνδικάτο. Μετά τρία χρόνια σκληρής δραστηριότητας, κάτω από απειλές, προσπάθειες απόλυσής της και μεγάλες δυσκολίες, η Βέρα Δημητρίεβνα Ορφανού κατάφερε να οργανώσει τους εργάτες των τριών εργοστασίων του συγκροτήματος, όπου εργάζονται μερικές χιλιάδες.

Η εταιρία σήμερα είναι σε κατάσταση πλήρους παραγωγής και υπάρχει μια προσπάθεια της διεύθυνσης για υπερεκμετάλλευση των εργαζομένων, πράγμα που οξύνει τη σύγκρουση με το νέο συνδικάτο.

Στις 30 Ιουνίου η πρόεδρος Ενιάιου Ελεύθερου Συνδικάτου Εργατών της Α.Ε. Ροστσελμάζ, Βέρα Δ. Ορφανού συζητούσε με

τους εργάτες του εργοστασίου

συναρμολόγησης θεριστικών μηχανών. Σ' αυτό το εργοστάσιο, όπως και στα άλλα, με διαταγή του Γενικού Διευθυντή κ. Πέσκοβ επιβλήθηκε ένα καθεστώς υποχρεωτικών υπερωριών παραβιάζοντας τον Εργατικό Κώδικα της Ρωσίας. Η Βέρα συζητούσε με τους συναδέλφους της πως να σταματήσουν τις εργοδοτικές αυθαιρεσίες και να αποτρέψουν την εξαντλητική εργασία που χτυπά την υγεία των εργαζομένων. Εκεί κατεύθυνε ο Διευθυντής Ασφάλειας του εργοστασίου κ. Φορμπτσέφ μαζί με μια ομάδα φυλάκων. Οι φύλακες αλλά και ο ίδιος χτύπησαν τη Βέρα, την έβγαλαν βίαια από το εργοστάσιο και την πήγαν στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής Πιερβομαϊσκάγια. Γίνεται ολοφάνερη η ανοχή και συνειδητή των αρχών σε παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Ο εμπνευστής της όλης κατάστασης είναι ο ίδιος ο Διευθυντής κ. Πέσκοβ ο οποίος απειλεί ανοιχτά το νέο ελεύθερο συνδικάτο, και επομένως, είναι ο κύριος υπεύθυνος αυτών των εγκληματικών επιθέσεων. Είναι απαραίτητο να υποχρεωθεί να σταματήσει τώρα, πριν πολλαπλασιαστούν οι επιθέσεις ενάντια στο νεοϊδρυθμένο συνδικάτο.

Οι εργαζόμενοι πραγματοποιήσαν πικετοφορίες μπροστά στο Δημαρχείο απαιτώντας την απελευθέρωσή της, πράγμα που κα-

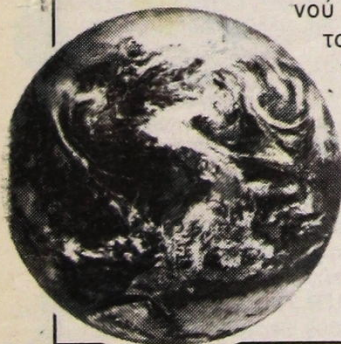
τορθώθηκε, μαζί με την προβολή των αιτήματων για έλεγχο των τιμών και περιορισμό στην κυκλοφορία οιοπονεύματος. Όμως ο παλιός γραφειοκράτης Πέσκοβ, που από την εποχή του Μπρέζνιεφ διευθύνει με σιδερένιο χέρι το συγκρότημα, θέλει να συνεχίσει και να σκληρύνει την καταστολή των εργατών για να μπορέσει ανενόχλητα να μετατραπεί σε ιδιοκτήτης του εργοστασίου.

Στη Ρωσία και στην Ουκρανία, διάφορες οργανώσεις, πολιτικές και συνδικαλιστικές, έχουν ξεκινήσει μια καμπάνια υπεράσπισης του νέου συνδικάτου και καταδίκης της καταστολής της Βέρα.

Μ' αυτό το γράμμα απευθυνόμαστε σ' όλους τους εργαζόμενους που γνωρίζουν την καπιταλιστική εκμετάλλευση και τους ζητάμε να στείλουν επείγοντος τηλεγραφήματα καταδίκης της επίθεσης ενάντια στο συνδικάτο και την πρόεδρό του και απαίτησης για την ελεύθερη λειτουργία του, στον Γενικό Διευθυντή του Συγκροτήματος Ροστσελμάζ και στον Εισαγγελέα της πόλης.

344000 Rostov Na Dony
Ul. Bolskaia Sadovaia 168
Gorodskaja PROKURATURA
Γ. Εισαγγελέα κ. Βερεσνόβ

344029 Rostov Na Dony
Ul. Menzhinskogo 2
AO Rostcelmash
Γ. Διευθυντή ΑΕ Ροστσέλμαζ
Π. Γ. Αλεξανδρόβιτς

Η ΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΧΟΥΝΤΑΣ και ο ερχομός της αστικής δημοκρατίας δεν επέφερε καμία αλλαγή ουσιαστική στο κοινωνικοπολιτικό σύστημα στην Ελλάδα. Η δικτατορία των συνταγματαρχών αντικαταστάθηκε από την δικτατορία του κεφαλαιοκρατικού συστήματος επάνω στην κοινωνία. Παράλληλα η αστική τάξη αφού προγραμματίσει με κάθε λεπτομέρεια την διαδοχή των συνταγματαρχών στην εξουσία από τον Καραμανλή πρόβλεψε με κάθε λεπτομέρεια την νομοθετική και πρακτική ρύθμιση των σχέσεων κεφαλαίου-εργαζομένων. Έτσι, με μια σειρά νόμων, το κράτος του Καραμανλή, δημιούργησε ένα ισχυρό οπλοστάσιο απέναντι στους αγώνες της κοινωνίας που ήταν αναμενόμενο ότι θα ξεσπούσαν σύντομα αφού τίποτα δεν έχει αλλάξει. Έχουμε και λέμε: νόμος 330 για τις συνδικαλιστικές ελευθερίες και το δικαίωμα στην απεργία, νόμος περί καταστάσεως πολιορκίας, το ιδιώνυμο, νόμοι που δημιουργήθηκαν, για να προστατεύσουν το καθεστώς και να πλήξουν κάθε επερχόμενη αντίσταση.

Έτσι με την "αποκατάσταση της δημοκρατίας", οι εργαζόμενοι περνούν σε πλήρη δράση. Ιδιαίτερα μετά το Νοέμβριο 1974 και Νοέμβριο 1977 έχουμε μια σειρά δυναμικών κινητοποιήσεων που σε πολλές περιπτώσεις φέρουν σε μετωπική σύγκρουση τους εργαζόμενους με τα αφεντικά και τους πολιτικούς και

στους Τούρκους. Την εθνική και δημοκρατική ενότητα επικαλούνται οι πολιτικοί και συνδικαλιστικοί παράγοντες για να λυθεί η απεργία της ΝΑΣΙΟΝΑΛ ΚΑΝ και την εθνική και δημοκρατική ενότητα επικαλούνται έκτοτε κάθε φορά που οι εργαζόμενοι περνούν σε άμεση δράση.

Η κυβέρνηση έδρασε βασικά σε δύο κατευθύνσεις: Έστειλε επί τόπου επιδεικτικά την αστυνομία και τα τανκ με σκοπό να τρομοκρατήσουν τους εργαζόμενους, υπέσκαψε τους εργαζόμενους βάζοντας μπροστά τους μηχανισμούς εκπροσώπησης και εκτόνωσης της κυβερνητικής ΓΣΕΕ και των συνδικαλιστικών παρατάξεων της αντιπολίτευσης ενώ οι πιο μαχητικοί και αυτόνομοι εργάτες χαρακτηρίζονται από τον δεξιό και αριστερό τύπο σαν "ύποπτα" και "αναρχικά" στοιχεία ξένα προς τους εργάτες.

Το Σεπτέμβριο του '75 πριν 20 χρόνια ακριβώς ξεσπάει η απεργία στην ΜΕΛ. Οι εργαζόμενοι στην ΜΕΛ αποφασίζουν τη δημιουργία ανακλητών επιτροπών αγώνα εκδίδουν δικιά τους εφημερίδα που περνώντας από χέρι σε χέρι φθάνει σε όλα τα εργοστάσια και σε όλους του χώρους δουλειάς της Ελλάδας. Σε προκήρυξη τους γράφουν τα εξής:

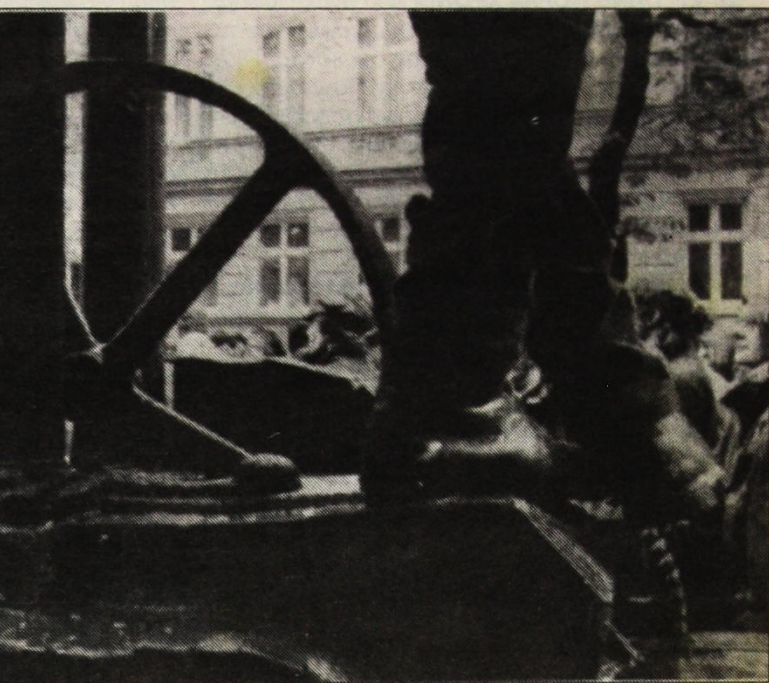
"Όταν εμείς οι εργάτες της ΜΕΛ όλη η εργατική τάξη παράγουμε τον πλούτο της κοινωνίας, όταν στα χέρια μας βασικά στηρίζεται η οικονομία και η ζωή του τύπου μας δεν μπο-

ριομηχανία ΠΙΤΣΟΣ. Παρά τη θεία ένα απόσπασμα από κείμενο της "Ομάδας εργαζομένων" ενδεικτικό για τα χαρακτηριστικά της κινητοποίησης. "Στις τακτικές γενικές συνελεύσεις κάθε 15 ημέρες προωθείται η ακόμα μεγαλύτερη ενότητα των εργατών. Η ανάγκη για το εργατικό κίνημα του πολιτικοποιημένου αλλά ακηδεμειομένου όντος του συνδικαλισμού. Ταυτόχρονα συμπαρίστανται και συμμετέχουν ενεργά στις απεργίες της ΜΕΛ, Φούλγκορ ΕΣΚΙΜΟ, ΙΖΟΛΑ. Κάνουν στάσεις εργασίας για τις εκτελέσεις των Βάσκων και Ισπανών κομμουνιστών αγωνιστών. Ταυτόχρονα στις γενικές συνελεύσεις συζητούν θέματα που αφορούν τον τρόπο δουλειάς και τον ρόλο του εργάτη στην κοινωνία. Κατ' αρχήν συζητιούνται οι υπερωρίες. Αποφασίζουν πως ο εργάτης δεν είναι δούλος για να περνά τη ζωή του στο εργοστάσιο. Βλέπουν πως οι υπερωρίες δεν αφήνουν ελεύθερο χρόνο στους εργάτες για να ασχοληθούν με προβλήματα που πρέπει να αντιμετωπίζουν. Ταυτόχρονα βλέπουν πως οι υπερωρίες στρέφονται ενάντια στον ίδιο τον εργάτη. Διότι με τις υπερωρίες αυξάνουν το στοκ της εργοδοσίας και έτσι αυτή αζημίωτα μπορεί να αντιμετωπιστεί μια εργατική κινητοποίηση. Έτσι αποφασίζουν να καταργήσουν τις υπερωρίες και τα χρήματα που παίρνουν από αυτές να τα απαιτήσουν σαν αύξηση του μεροκάματου".

Ολόκληρος ο κρατικός μηχανισμός κινητοποιήθηκε για να χτυπηθεί η απεργία στον ΠΙΤΣΟ. Στήθηκε απεργοσπαστικός μηχανισμός που απότυχε όμως, έγινε επίθεση στους απεργούς με δακρυγόνα κλομπ και παγωμένο νερό με πολλούς τραυματίες και συλληφθέντες όμως η αντίσταση των εργατών δεν κάμφθηκε. Οι εργάτες ξανάπιασαν δουλειά με το κεφάλι ψηλά. Συγκρούστηκαν με τον ΠΙΤΣΟ, με τον κρατικό μηχανισμό, αντιστάθηκαν στους παρακρατικούς μηχανισμούς, αντιστάθηκαν στην βία και στην τρομοκρατία και νίκησαν. Νίκη όχι τόσο υλική (έπαψαν τα οικονομίστικα αιτήματα να είναι ο αποκλειστικός στόχος των εργατών του ΠΙΤΣΟΥ) όσο νίκη ηθική αφιερωμένη σε ολόκληρη την εργατική τάξη.

Την ίδια περίοδο έχουμε την εξέγερση των μεταλλωρύχων. Ο πόλεμος μεταξύ μεταλλωρύχων και ιδιοκτητών μεταλλείων πήρε ιδιαίτερα σκληρή μορφή στην περίοδο αυτή. Οι μεταλλωρύχοι στα κάτεργα του Σκαλιστήρη στο Μαντούδι, στο Ν. Κόκκινο, στην Λάρυμνα στην Μαντέμ Λάκο, ένωσαν πάνω τους όλη την βαρβαρότητα και την εκδικητικότητα του κράτους και την εργοδοσίας, αλλά πολέμησαν με όλα τα μέσα για τα δίκια τους. Με την ενότητα και την αποφασιστικότητά τους, οι αγώνες τους αποτελούν σταθμούς στην ιστορία του εργατικού κινήματος. Εκεί στα ματωμένα κάτεργα των ελλήνων κεφαλαιοκρατών κερδήθηκαν μερικές από τις πιο σκληρές μάχες του ταξικού πολέμου μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας. "Λυπάμαι για την κατάσταση που επικρατεί στα μεταλλεία τη στιγμή αυτή. Αυτό που επικρατεί αυτή τη στιγμή στα μεταλλεία, ισοδυναμεί με επανάσταση με κατάλυση της έννομου τάξεως, δηλαδή με πλήρη αναρχία..." Αλ. Αθανασιάδης, πρόεδρος του "Συνδέσμου μεταλλευτικών επιχειρήσεων".

Την τριετία αυτή '75 - '77 έχουμε ένα καταγίγισμο τέτοιων κινητοποιήσεων πρωτόγνωρων για το κοινωνικό κίνημα στην Ελλάδα μικρότερης ή μεγαλύτερης εμβέλειας με αποκορύφωμα τις κινητοποιήσεις στις 23 Ιούλη 1975 και στις 25 Μάη 1976 όπου ο λαός έρχεται σε σύγκρουση με τις δυνάμεις του κράτους τις οποίες αμφισβητεί. Το κύριο χαρα-

κτηριστικό αυτών των αγώνων είναι ο αυτόνομος, ακηδεμόνευτος αυθόρμητος χαρακτήρας τους. Οι εργαζόμενοι χωρίς την βοήθεια κανενός κόμματος με μόνο όπλο την ταξική αλληλεγγύη συγκρούστηκαν με το κράτος και την εργοδοσία και σε πολλές περιπτώσεις νικηφόρα. Φανέρωσαν τη δύναμη της αυτοοργάνωσης σαν μόνη εγγύηση για κάθε απελευθερωτικό αγώνα.

Σήμερα, 20 χρόνια μετά, οι εργαζόμενοι δέχονται μια νέα επίθεση του κεφαλαίου που εκφράζεται κυρίως στο χώρο των προβληματικών. Μόνο που σήμερα στις περισσότερες των περιπτώσεων, η φωνή των εργαζομένων είναι φημωμένη από τους επαγγελματίες κρατικοσυνδικαλιστές που έχουν αναλάβει εργολαβικά την εποπτεία των αγώνων. Σίγουρα οι κοινωνικές συνθήκες σήμερα διαφέρουν κατά πολύ από αυτές που γέννησαν το κίνημα της 10ετίας του '70. Η αυτοοργάνωση όμως και η αυτοδιεύθυνση των α-

γώνων δεν παύουν να αποτελούν μονόδρομο για την απελευθέρωση της κοινωνίας και την συντριβή του εκμεταλλευτικού συστήματος. Μόνο που δεν φτάνουν τα λόγια χρειάζεται επίμονη και συνεχής αγώνας για να γίνουν αυτές οι αντιλήψεις πραγματική κοινωνική προοπτική και όχι απλά ιδεολογικά προστάγματα, χωρίς κανένα πρακτικό αντίκρουσμα μες στους εργαζόμενους και την κοινωνία. Πάντως ένα είναι σίγουρο. Αν όλα κάπου φαίνεται να έχουν βαλτώσει το κοινωνικό κίνημα σύντομα θα ξαναεμφανιστεί δυναμικά στο προσκήνιο, γιατί τίποτα ακόμα δεν έχει τελειώσει.

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ:

"10 χρόνια αγώνες" ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΠΟΛΙΤΩΝ.

"Το εργατικό πρόβλημα στην Ελλάδα στα πρώτα μεταδικτατορικά χρόνια" ΠΕΡΙΚΛΗ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Η εργατική αντίσταση στα χρόνια της μεταπολίτευσης

συνδικαλιστικούς τους υπαλλήλους.

Το χαρακτηριστικό του κινήματος που αναπτύχθηκε στην Ελλάδα αυτή την περίοδο είναι ότι αναπτύχθηκε από τα κάτω. Ήταν ένα πραγματικό αυτόνομο κίνημα των ιδίων των μαζών που έκφραζε την οργή των εργαζομένων ενάντια στην εκμετάλλευση, την ασοδοσία και την κοροϊδία των αφεντικών και την επιθυμία για πραγματική κοινωνική αλλαγή. Ας δούμε όμως τους σημαντικότερους αγώνες που αναπτύχθηκαν αυτή την περίοδο.

Πρώτοι πέρασαν στον αγώνα οι 500 εργάτες του εργοστασίου παραγωγής κουτών ΝΑΣΙΟΝΑΛ ΚΑΝ κατά τη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας του '74, η πρώτη εργατική απεργία μετά την μεταπολίτευση, με την αφορμή την απόλυση ενός εργάτη. Ήδη πριν το ξεκίνημα της απεργίας πολλοί εργαζόμενοι συγκρότησαν μια επιτροπή πρωτοβουλίας που συγκάλεσε μια πρώτη γενική συνέλευση με σκοπό την ανάλυση του αγώνα από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Στις περισσότερες περιπτώσεις μέσα στα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης δημιουργήθηκαν παρόμοιες επιτροπές πρωτοβουλίας. Η απεργία της ΝΑΣΙΟΝΑΛ ΚΑΝ εκδηλώθηκε από τη μια μεριά σ' ένα κλίμα προεκλογικής ψύχωσης και από την άλλη μεριά σε μια ατμόσφαιρα εθνικιστικής υστερίας απέναντι

ρεί να πέφτουν πάνω μας τα βάρη της οικονομικής κρίσης δεν μπορεί η εργοδοσία να μας στερεί το ψωμί και τη δουλειά.

Η εργατική τάξη έχει κοινό εκμεταλλευτή κοινό συμφέροντα και κοινούς σκοπούς".

Η απεργία της ΜΕΛ εξελίχθηκε σε μετωπική σύγκρουση με το κράτος μια σύγκρουση που έμελλε να κρατήσει ολόκληρους μήνες. Τα κύρια χαρακτηριστικά της είναι η ύπαρξη έντονης οργανωτικής φαντασίας μεταξύ των εργαζομένων, η αποτροπή τους απέναντι σε κάθε προσπάθεια καθοδήγησης από τα πάνω και η αποφασιστικότητά τους να παλέψουν μέχρι την δικαίωση του αγώνα τους (Με λίγες διακοπές, η απεργία κράτησε μέχρι το τέλος του '76). Απέναντί τους οι εργαζόμενοι είχαν να αντιμετωπίσουν ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό, εργοδοσία, τύπο, αστυνομία, δικαστική εξουσία. Στο τέλος όμως χάρις στην πλατιά συμπαράσταση του κόσμου νίκησαν.

Ένας κλάδος στον οποίο έχουμε αυτή την περίοδο μαχητικές κινητοποιήσεις και απεργίες είναι αυτός των ηλεκτρικών οικιακών συσκευών (ΕΣΚΙΜΟ, ΠΙΤΣΟΣ, ΙΖΟΛΑ). Η πρώτη απεργία ξεκινάει από το εργοστάσιο της ΕΣΚΙΜΟ. Οι εργαζόμενοι καταλαμβάνουν το εργοστάσιο και κατεβαίνουν σε απεργία διαρκείας. Η αντίδραση του κράτους είναι άμεση. Γίνεται βίαιη αστυνομική επέμβαση, αφού προηγουμένως ο τύπος της Δεξιάς και της αριστεράς προετοίμασαν το έδαφος. Έτσι η "Απογευματινή" γράφει: "μία ύποπτη μειοψηφία αναταράζει τους εργάτες" ενώ ο "Ριζοσπάστης" διευκρινίζει πως πρόκειται για "πράκτορες" με διάφορα πρόσωπα". Ο υπουργός εργασίας Λάσκαρης χαρακτηρίζει τους απεργούς σαν "εμπρηστές της κοινωνικής ειρήνης" και ότι προσηύχθηκαν να δημιουργήσουν "κλίμα αναρχίας, διασάλευσης της δημόσιας τάξης και κατά προέκταση συγκρούσεων με τις δυνάμεις του νόμου".

Την σκυτάλη του αγώνα την παίρνει η

60 ΗΜΕΡΕΣ ΑΠΕΡΓΙΑ

ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΜΕΛ ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΝ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΥΝΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΑ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ ΔΕΥΤΕΡΑ 3 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 5 ΜΗ

9 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1974 Συλλαμβάνονται οι ερυθροταξιαρχίτες Λαζάνια, Λεβάτι, Μπόρνια. Την προηγούμενη, η προδοσία χτυπήσε τους Κούρτσιο και Φραντσέσκι.

9 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1976 Πεθαίνει επιτέλους ο «μεγάλος τιμονιέρης» Μάο.

10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1956 Πεθαίνει ο θεωρητικός του αναρχοσυνδικαλισμού Rudolf Rocker.

10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1975 Βομβιστική επίθεση στα γραφεία της εταιρίας Σκαλιστήρη. Απάντηση στην κτηνώδη καταστολή της απεργίας των εργαζομένων.

11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1926 Απόπειρα κατά του Μουσολίνι από τον αναρχικό Gino Lucetti.

13 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1953 Πεθαίνει ο παλαιάμαχος αναρχοσυνδικαλιστής Δ. Καράμπιλας, μέλος της εφημερίδας «Επί τα πρόσω» και του «Συνδέσμου Αναρχικών Εργατών Αθήνας».

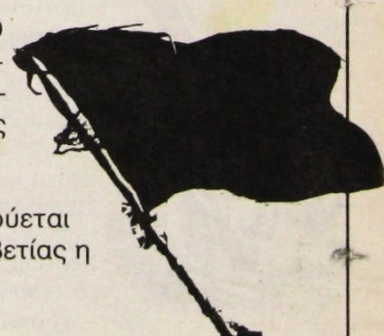
13 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1969 Βομβιστική επίθεση στα γραφεία της εφημερίδας Νέα Πολιτεία από την αντιδικτατορική οργάνωση Κ.Ε.Α.

14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1985 Πεθαίνει ο αμερικανός αναρχικός Julian Beck, πρωτεργάτης της ομάδας Living Theatre.

15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1945 Ιδρύεται στην Καράρα η Ιταλική Αναρχική Ομοσπονδία.

15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1965 Ο Στρατός Εθνικής Απελευθέρωσης (ELN) ανοίγει τέταρτο μέτωπο, στο κέντρο της Κολομβίας.

15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1972 Ιδρύεται στο Saint Imier της Ελβετίας η Αντιεξουσιαστική Διεθνής

ΔΕΝ ΠΑΝΕ ΠΟΛΛΑ ΧΡΟΝΙΑ που ανακαλύψαμε ένα ακόμη σχήμα για να περιγράψουμε τις πολιτιστικές "μας" ρίζες: με την κατάρρευση των καθεστώτων του συμφώνου της Βαρσοβίας, επiléξαμε να νοσταλγήσουμε το κοινό παρελθόν των βαλκανικών λαών. Καινούργια βιβλία ιστορίας γράφτηκαν, η στροφή προς τις παραδοσιακές μουσικές ήδη συντελούνταν. Το ίδιο και η στροφή προς τις βαλκανικές επενδύσεις από τους φιλόδοξους επιχειρηματίες "μας".

Τα Βαλκάνια, πέρα από ο,τιδήποτε άλλο, είναι και μία ελληνική μόδα. Είναι εύκολο να πιστέψει κανείς, ότι ακολουθώντας αυτήν τη (στρατηγικά επιβαλλόμενη, βέβαια) μόδα, εκφράζει ταυτόχρονα και μια λαϊκή αλληλεγγύη. Πράγματι: Αν από τη μία, το "μακεδονικό" και ο "εξ ανατολών κίνδυνος", κάνει τους νέους να ορκίζονται αιώνια πίστη στον ελληνικό στρατό και τους προστάτες του, να πείθονται πως οι πραγματικοί εχθροί είναι πρωτίστως οι εθνικοί, από την άλλη, ο πόλεμος στην πρώην Γιουγκοσλαβία έγινε βορά για τους ντόπιους εμπόρους των ιδεολογιών "πατριωτικής αλληλεγγύης". Η δίψα του κό-

σμου για ιστορία, για παρελθόν, έχει επιτρέψει, στα media, στους πολιτικούς, στους επιχειρηματίες να επωφεληθούν με πολύ καλές δικαιολογίες.

Είναι, όμως, αλληλεγγύη η κατανάλωση, γιατί περί κατανάλωσης πρόκειται, της έτοιμης και αναπαλαιωμένης "βαλκανικής κουλτούρας", όσο και να μας ευφραίνει αυτή: Αρκεί να στήνουμε μια ακόμη αποικία στον πόνο κάποιων εμπόλεμων γειτόνων μας: "Η να νομίζουμε πως έτσι αντιστεκόμαστε στην πολιτιστική ισοπέδωση (ενώ αυτή έρχεται από την πίσω πόρτα, με το προσωπείο της καπιταλιστικής "πολυπολιτισμικότητας");

Η αλληλεγγύη ξεκινά από την αναγνώριση των υπευθύνων του πολέμου αυτού, της εξαπάτησης των συνειδήσεων, του παζαριού ανθρώπων και πόλεων. Όχι από τη φιλανθρωπία, την εκμετάλλευση της νέας κρίσης ή το ψυχαγωγικό της ξόρκισμα.

Η παραπάνω προκήρυξη μοιράστηκε την προηγούμενη εβδομάδα κατά τη διάρκεια του διαβαλκανικού φεστιβάλ που διοργάνωσε ο δήμος Καλαμαριάς στην πλαζ Αρετσούς, στη Θεσσαλονίκη

ΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ από την έναρξη του πολέμου στην πρώην ενωμένη Γιουγκοσλαβία, η κροατική επέλαση στην Κράινα και τα επακόλουθα της φανερώνουν καθαρά δύο πράγματα. Πρώτον, ότι οι εθνικές εκκαθαρίσεις και η προσφυγιά δεν μπορούν να ταυτιστούν με καμιά από τις γιόσυγκοσλαβικές εθνοτικές ή θρησκευτικές κοινότητες. Δεύτερον, ότι η εθνική ολοκλήρωση και η εθνική ομοψυχία είναι λέξεις άδειες και χωρίς νόημα για τις τοπικές κυβερνήσεις όταν δεν εξυπηρετούν τα σχέδια και τις επιλογές τους.

δεν μας είχαν κόψει κάθε τέτοιο περιθώριο.

Αν όμως θεωρούνται φυσικά τα εγκλήματα της μιας εμπόλεμης πλευράς απέναντι στην άλλη, μετά από τόσες σφαγές και βιαιότητες, προκαλεί φοβερή έκπληξη και αηδία η αντίστοιχη στάση μέσα στους κόλπους της ίδιας πλευράς: στην συγκεκριμένη περίπτωση, της σερβικής. Το καθεστώς του Μιλόσεβιτς στη Σερβία τέσσερα χρόνια μετά την έναρξη του πολέμου στην Κράινα, ενός πολέμου όπου αρχικά το ίδιο καθεστώς ηγήθηκε στρατιωτικά και πολιτικά, εγκατέλειψε εντε-

χί του Κοσσυφοπεδίου, να εμποδίσει τους στρατεύσιμους άνδρες να απομακρυνθούν από τη Βοσνία. Τρομοκρατημένο προφανώς από το πιθανό ξέσπασμα της οργής των προσφύγων οργάνωσε με την επισημονική τελειότητα ενός ολοκληρωτικού καθεστώτος τη μετακίνησή τους μακριά από το Βελιγράδι με τη συνοδεία ισχυρών αστυνομικών δυνάμεων οι οποίες δεν δίσταζαν να επιτεθούν και να χτυπήσουν εκείνες τις οικογένειες που επιχειρούσαν να παρεκκλίνουν από την πορεία που τους επιβλήθηκε. Πορεία προς περιοχές όπου ίσως σύ-

τραγωδία, τη "μεγαλύτερη από τη μάχη του Κοσσυφοπεδίου", όπως χαρακτηρίζουν την απώλεια της Κράινα. Οι λιγοστοί αντιμιλιταριστές και ειρηνιστές περιορίζονται σε γενικές διαμαρτυρίες που ελάχιστα απήχηση φαίνεται να έχουν, από τις αρχές ακόμα του πολέμου. Εγκλωβισμένοι είτε σε ουδέτερα πασιφιστικά συνθήματα, είτε σε μονόπλευρες κριτικές -συνήθως κατά του Μιλόσεβιτς- που αποτυγχάνουν να προσεγγίσουν συνολικά τις αιτίες του πολέμου, περιορίζονται αυτόν τον καιρό στις αποστολές ανθρωπιστικής βοήθειας, ταυτίζοντας έτσι τον αγώνα κατά του πολέμου με τις φιλανθρωπικές κινήσεις.

Μέσα σε λιγότερο από μια βδομάδα τα ιδεολογήματα της εθνικής συστράτευσης και αλληλεγγύης που με τόση ένταση σφυρηλατήθηκαν τα τελευταία 8 χρόνια δείχνουν να εκφυλίζονται και να δίνουν τη θέση τους στις σκέψεις περί οικονομικής ανάρρωσης, ανάπτυξης και ευημερίας της νέας Γιουγκοσλαβίας και των ατόμων-υπηκόων της.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ των Σέρβων προσφύγων της Κράινα δεν είναι, βέβαια, το μοναδικό, ούτε το τελευταίο του πολέμου στην πρώην Γιουγκοσλαβία. Έχουν ήδη προηγηθεί σφαγές και μετακινήσεις πληθυσμών, σερβικών, μουσουλμανικών, κροατικών, με πρόσφατο παράδειγμα την κατάληψη της πόλης Σρε-

Γιουγκοσλαβικών Δημοκρατιών. Αποδεικνύεται έτσι περίτρανα πως για τους πολιτικά και οικονομικά κυρίαρχους, η αντίληψη του έθνους και της εθνικής ολοκλήρωσης μπορεί εξίσου εύκολα να υιοθετηθεί και να εγκαταλειφθεί, προκειμένου οι ίδιοι να διατηρήσουν ή και να επεκτείνουν την εξουσία τους. Οι ίδιοι ηγέτες που οδήγησαν τους υπηκόους τους στον πόλεμο, την προσφυγιά και την εξαθλίωση, τους οδηγούν τώρα στην "ειρήνη", αφού κατάφεραν φυσικά να καταστρέψουν πρώτα κάθε κοινωνικό ιστό ανάμεσά τους.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ και τα εγκλήματα στην πρώην Γιουγκοσλαβία εντάσσονται σε μια σειρά από ανά-

Αιθέριοι αντίλαλοι των Βαλκανίων

Θεωρείται δεδομένο πια πως ο, ενισχυμένος από τους Αμερικάνους και Γερμανούς, κροατικός στρατός ασχολήθηκε περισσότερο με τον άμαχο σερβικό πληθυσμό της Κράινα και όχι με τα απομεινάρια του τοπικού στρατού. Οι εν ψυχρώ εκτελέσεις, οι βομβαρδισμοί χωριών και φαλάγγων από πρόσφυγες από το κροατικό πυροβολικό και την αεροπορία έγιναν ουσιαστικά χωρίς καμιά αντίδραση, όχι μόνο από τη διεθνή κοινότητα, που φάνηκε τόσο ευαισθητοποιημένη για τις αντίστοιχες ενέργειες από τα σερβικά στρατεύματα στο παρελθόν, αλλά και από την ίδια την κυβέρνηση της Σερβίας που μοίρασε σχεδόν τις ευθύνες για ό,τι έγινε στην Κράινα ανάμεσα στους Κροάτες και τους τοπικούς Σέρβους ηγέτες της. Οι δηλώσεις ανακούφισης του Γερμανού υπουργού εξωτερικών για τις κροατικές "στρατιωτικές" επιτυχίες, οι φωτογραφίες του Αμερικανού πρέσβη πάνω σε κροατικό ταγκ στα μέτωπα των επιχειρήσεων, η σιωπή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η αναγνώριση από τον Κροάτη υπουργό των εξωτερικών ότι η επίθεση βοηθήθηκε από φωτογραφίες των σερβικών θέσεων από αμερικανικούς κατασκοπευτικούς δορυφόρους, έδειξαν το μέγεθος της παρέμβασης της Δύσης. Ενώ το κάλεσμα του Τούτζμαν προς τους Σέρβους πρόσφυγες να γυρίσουν χωρίς φόβο στα σπίτια τους (;) θα προκαλούσε γέλια αν η φρίκη και τα εγκλήματα των περασμένων τεσσάρων χρόνων

λώς τους ντόπιους Σέρβους χάριν των διευθετήσεων και των μυστικών συμφωνιών με το αντίστοιχο στην Κροατία καθεστώς του Τούτζμαν, η ύπαρξη των οποίων αποτελεί κοινό μυστικό σε ολόκληρη την πρώην Γιουγκοσλαβία. Δεν είναι μόνο η αναπαράσταση σερβικής άμυνας απέναντι στην κροατική επίθεση που μαρτυρεί αυτό το γεγονός. Οργή για τη στάση της σερβικής κυβέρνησης προκαλεί βασικά η μετέπειτα αντιμετώπιση των προσφύγων. Δεκάδες χιλιάδες απ' αυτούς, όσοι δηλαδή κατάφεραν να φύγουν από την εμπόλεμη ζώνη της Βοσνίας, βρέθηκαν στα σύνορα με τη νέα Γιουγκοσλαβία, νηστικοί, τραυματισμένοι, απογοητευμένοι, με συγγενείς και φίλους να έχουν σκοτωθεί, εγκαταλειφθεί ή χαθεί στο δρόμο της προσφυγιάς. Το σερβικό καθεστώς τους περίμενε πανέτοιμο. Όχι για να τους υποδεχτεί και να τους

νοτιά θα πρέπει να αντιμετωπίσουν νέες συγκρούσεις και νέες ταραχές.

Δεν είναι όμως μόνο το καθεστώς της Σερβίας που ξεπούλησε, στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων,

τους Σέρβους της Κράινα. Οι κατηγορίες και οι φραστικές επιθέσεις της αντιπολίτευσης προς την κυβέρνηση Μιλόσεβιτς δεν υποδηλώνουν κάποιο μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Οι υποκριτές του Βελιγραδίου μπορεί να ξελαρυγγίζονται σε πατριωτικές κορώνες, δεν είναι, όμως, τόσο αφελείς ώστε να θυσιάσουν ο,τιδήποτε για τους πρόσφυγες ομοεθνείς τους. Αντιθέτως, πολλοί επιδιώκουν ακόμα και να πλουτίσουν εις βάρος των "αδελφών" τους μέσω της μαύρης αγοράς. Στα ατελείωτα караβάνια των προσφύγων, από τη Βοσνία ως τη Σερβία, κερδοσκόποι πουλούσαν τη βενζίνη και τα τρόφιμα σε υπερδιπλάσιες τιμές προκειμένου να κερδίσουν όσα περισσότερα μπορούσαν από τους απεγνωσμένους συμπατριώτες τους. Η πλειοψηφία της κοινωνίας στη Σερβία παραμένει στην πράξη απαθής και αδιάφορη για την "εθνική

μπρένιτσα από τον σερβοβοσνιακό στρατό και την ακόλουθη εκκένωσή της από τους μουσουλμάνους κατοίκους της (από τους οποίους 6.000 ήδη "αγνοούνται"). Είναι όμως ενδεικτικό του κυνισμού με τον οποίο οργανώνονται οι εκεί στρατιωτικοπολιτικές κινήσεις. Στα τέσσερα χρόνια του πολέμου τα σενάρια επίλυσης του ζητήματος διαδέχονταν το ένα το άλλο, συσκοτίζοντας περισσότερο την πραγματικότητα, τονίζοντας την αδυναμία παρέμβασης των απλών πολιτών στα γεγονότα και παρουσιάζοντας το χώρο των συγκρούσεων ως μια στρατιωτικοδιπλωματική σκακιέρα όπου οι κινήσεις των πιονιών ήταν καθορισμένες, όπως ακριβώς και οι παίκτες. **Το τελευταίο αμερικανικό σχέδιο χωρίς να φαίνεται ιδιαίτερα διαφορετικό από τα προηγούμενα, (αντιθέτως φαίνονται σ' όλο της το μεγαλείο την παράνοια των εθνοκρατικών συνόρων), καθώς και η πρωτοβουλία του NATO στις 29/8 για τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς γύρω από το Σεράγεβο, αποδεικνύουν πως ο μόνος πραγματικός ρυθμιστής στη Νέα Τάξη Πραγμάτων παραμένουν οι ΗΠΑ.** Τα γεγονότα όμως στην Κράινα είναι ενδεικτικά και του ψεύδους του ιδεολογήματος του εθνικισμού που τόσα χρόνια πλάσσαν οι τοπικές εξουσίες και που ενίσχυαν -για τα δικά τους συμφέροντα- οι ξένες δυνάμεις. Ήδη μέσα στα σενάρια για τη μεταπολεμική κατάσταση στην περιοχή συζητιέται και η πιθανότητα οικονομικής συνεργασίας και ένωσης των πρώην

λογες στιγμές στην ιστορία των Βαλκανίων και της περιοχής της Αν. Μεσογείου, ο κύκλος των οποίων δεν φαίνεται να τελειώνει εδώ. Οι σφαγές και οι πρόσφυγες στην πρώην Γιουγκοσλαβία θυμίζουν έντονα τις πολεμικές συγκρούσεις και μετακινήσεις πληθυσμών των αρχών του αιώνα και τη σχετικά πρόσφατη κυπριακή τραγωδία.

* Οι υπήκοοι του ελληνικού κράτους -ενός άλλου κατασκευάσματος των εθνικών ιδεολογιών, των πολέμων και των μετακινήσεων πληθυσμών- μπορεί να αισθάνονται ασφαλείς προς το παρόν, μακριά από τα μέτωπα των συγκρούσεων αλλά πρέπει ήδη να ξέρουν πως μπορούν πολύ εύκολα να μετατραπούν από τηλεθεατές της φρίκης σε πρωταγωνιστές και θύματα της (όπως συνέβη και με τους ειρηνικούς μέχρι πρότινος Γιουγκοσλάβους συνανθρώπους τους). Είναι καιρός να συνειδητοποιήσουν όλοι πως η άμεση ή έμμεση ενίσχυση κάθε είδους ολοκληρωτικών ιδεολογημάτων, εθνικών, ρατσιστικών, "αποικιακών" (όπως το όνειρο της διεξόδου του ελληνικού κεφαλαίου στα Βαλκάνια) μόνο ήττες προσφέρουν στην κοινωνία. Είναι επίσης καιρός να συνειδητοποιήσουν όλοι πως ως απάντηση στα παραπάνω, όχι απλώς δεν αρκούν οι κινήσεις φιλανθρωπικού χαρακτήρα -που στην Ελλάδα περιορίζονται για γελοίους λόγους μόνο προς τη μια πλευρά των εμπόλεμων- αλλά αποτελούν συχνά και άλλοθι της κοινωνικής αναισθησίας για τα όσα συμβαίνουν μερικά χιλιόμετρα μακριά μας, και για τους λόγους που τα προκάλεσαν.

Αν ο πόνος μετατραπεί σε οργή. Αν η αγανάκτηση και η αηδία σε πράξη. Αν η αδυναμία σε πίστη για τις δυνατότητες του ανθρώπου -των ανθρώπων. Αν, επιτέλους, η φωτιά δεν κάψει τους "αλλόθρησκους" ή "αλλοεθνείς" αλλά τους πραγματικά υπεύθυνους, τότε θα έχει νικήσει η αξιοπρέπεια, η ζωογόνα μνήμη της εξέγερσης, η πραγματική μας ιστορία.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΙΝΟΥΜΕΝΕΣ ΠΟΛΕΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

